

ПРОМІНЬ

ВагилД
59

Ч. 4
1960

КВІТЕНЬ

APRIL

ПРОМІНЬ

Рік 1 КВІТЕНЬ 1960 Ч. 4

Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Редактор Наталка Когуська

Річна передплата в Канаді \$3.00
 Поза Канадою 3.50
 Поодинокє число35

Передплату висилати на адресу:

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

203 Union Bldg.

Edmonton, Alta.

Адреса редакції:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B.

Winnipeg 4, Man.

PROMIN

Vol. 1 APRIL 1960 No. 4

Monthly Publication

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

203 Union Bldg.,

Edmonton, Alta.

Edited by Editorial Committee

Natalka Kohuska, Editor

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B.

Winnipeg 4, Man.

Subscription in Canada \$3.00

Subscription in other countries 3.50

Single copy35

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

З М І С Т

"Смуток ваш у радість обернеться"	1	Olenka Negrych — Hayilky	17
О. Івах — Співаймо, гай, гаївки!	2	Д-р В. Я. — Надмірна вага та дієта	19
Великоднє привітання управи Союзу	3	Емілія Табашнюк — Свято членства і привітання журналу "Промінь"	20
А. Курдидик — Воскресні дзвони	3	Відділ для дітей:	
Наталена Королева — Як минула ж субота	4	Т. К. — Вже грають дзвони Великоді	21
Лариса Мурович — Весна на прерії	4	І. Трешневська — Іде весна	21
Н. К. — Століття народин поетеси	6	В. О'Коннор-Вілінська — Великдень	21
У. Кравченко — Твердий наш шлях	7	Христос і тернина	22
О. Войценко — В змаганні за "цілу" людину	7	Для наших господинь	23
Лариса Мурович — Непереможна	8	Настя Сенів — Децо з новішої моди	25
Марія Мандзюк — Перша сенаторка в Канаді	9	С. Приходько — Про користь та шкідливість кімнатних рослин	25
Софія Василюшин — Вплив преси на розвиток людини	10	3 листів до редакції	26
Перед важливими завданнями	11	Річні звіти відділів	28
Н. К. — Відзначений високими нагородами в часі студій	12	Народні вишивки	31
Н. Трищук — Поборювання недуги рака	13	Д-р В. Якубовська — Роковини Лесі Українки	32
Olenka Negrych — Easter in Ukraine	15		

Обкладинка роботи Вадима Доброліжа.

ПРОМІНЬ

РІК I.

КВІТЕНЬ 1960

Ч. 4

„СМУТОК ВАШ У РАДІСТЬ ОБЕРНЕТЬСЯ”

Ще так недавно, через цілий Страстний тиждень ми несли в серці своїм жалобу страстей Сина Божого. Думка наша блукала далекими дорогами давнини і перед нашими очима виринали образи великої драми, великої події, що потрясла в основах цілий світ, що повернула на нові дороги життя людства. Вслухуючись в слова евангелістів, перед нашими очима проходили події в саду Гетсиманським, молитва Ісуса: “Хай мине мене чаша ця”, безсилля і сон учеників Його, злочасний поцілунок Юди, воїни і ув'язнення Великого Учителя, суд над Ним; ми бачили первосвящеників, свідків, чули голос Пилата. Перед нашими очима проходили постаті учеників Ісусових та їх печаль, страждання Матері Божої Марії, жінок і багато інших. І ми сумували і молились в Страстним тижні, постили і молились.

Та ось минула субота, минув смуток і жалоба бо заграли дзвони Великодні. У веснянім прозорім повітрі понісся могутній гимн воскресінню Правди — Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав. . .”

Радісно грають великодні дзвони і сповіщають світові новину велику — воскрес із мертвих, встав із гробу Син Божий і дарував вічне життя. Правда побідила злобу і принесла радість всім тим, що страждали і плакали.

Великдень! Який могутній чар самого слова! Скільки обнови і світла, — обнова в природі, обнова в душі людини. І відчуваємо себе у великим святі обнови, святі перемоги, святі всепрощення, святі великої любові людини до людини.

“Нову заповідь Я вам даю: любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви”.

Так сказав Ісус до учеників своїх на Тайній Вечері. Бо ученики Його були ті, що мали нести Його науку, вони були тими вибранцями Божими, що мали продовжувати Його працю. Учеників зв'язувала в тісну дружбу одна велика

ідея і, щоб ту ідею переводити в життя, між ними самими насамперед мусіла бути велика любов. Ісус знав, що без любові один до одного вони далеко не зайдуть, що не маючи довір'я один до одного, вони втратять свою силу, що лише правдива, некористолюбива, глибока любов один до одного буде цементувати їх в одну, хоч і маленьку організацію і буде їм можливо виконувати пляни та програму організації.

На Україні існує дуже давній і строго бережений звичай христосуватись — цебто тричі цілуються одні з одними: друзі, сусіди, рідня, парафіяни одної громади, знайомі, навіть і ті, які між собою за щось погнівалися, але приступивши до себе на Великдень один до одного, прощали собі взаємно і починали мирні з собою відносини.

“Любіть один одного” стає перед нами й у наших днях і серед наших обставин Великодня. Апостолів єднала одна ціль в особі Учителя. А чи не єднає нас, українок, одна велика ціль? Чи можемо ми спокійно жити лише для своєї родини, для своїх близьких, а навіть тільки для своєї громади? Чи можемо ми забути на великі страждання нашого народу сьогодні, від якого вимагають відріктися Бога, якого судять пилати кожного дня, якому топчуть душу, плюють в лице і насміваються над ним і розпинають його кожного дня на землях батьків наших.

Ось що каже поет Зеров про сучасний стан життя українського народу в його рідній землі:

“Свічки і теплий чад. З високих хор
Лунає спів туги і безнадії;
Навколо нас кати і кустодії,
Сенедріон, і кесар, і претор.

Це долі нашої смутний узор.
Для нас на дворищі багаття тліє,
Для нас пересторогу півень піє
І слуг гуде архиерейський хор.

І темний ряд евангельських історій
Звучить як низка тонких алегорій
Про наші підлі і скупі часи”.

“Любіть один одного! Як Я вас полюбив
так любіть один одного й ви”.

Бо вибрав нас Господь за слуг своїх і вложив у наші руки силу, розум і вказав нам дорогу кудю йти. Вложив Господь в уста наші слово могутне і освітив світлом Своім розум наш. І ми йдемо, члени одної організації, що так як учні Ісусові, які були зв'язані одною ідеєю, так злучені одною ідеєю служби українському народові і ми. І щоб ми могли виконувати цю службу, нам треба, щоб нас єднала велика всеобіймаюча любов одні до одних, взаємопошана, довір'я.

З хвилиною, коли заграють Великодні дзвони і понесеться просторами вільної канадійської землі вільна пісня — Христос Воскрес, щоб в серці нашім не було ні крихітки урази, жалю, докору — щоб там запанувало всепрощення, безмежна, чиста любов, як та, що була між учениками Ісуса.

Любов одна до одної, любов до всіх покривджених, зневолених грубою силою насильства, любов до сестер, братів наших в Україні, в яких не тільки зграбували земне добро, не тільки завдають їм вороги фізичних терпінь, але топчуть і нищать їх душу, ведуть, може і в цей самий день Великодня безбожну пропаганду, голосять блюзнірство. Спитаєте: де й коли? Погляньте на пресу, що хоч і виходить в українській мові, але налита отрутою, доктринерством. Дехто з нас захоплюється тим, що там існує українська мова, українська преса, але чим дихає та мова, які думки висловлює українська преса, то це таке, як той воїн, який стояв під хрестом розп'ятого Сина Божого і коли Той зажадав пити, воїн підніс Йому до спраглих уст губку намочену оцтом і жовч'ю.

Не вільно нам забувати на страждання і Голготу свого народу. Поставив нас Господь тут, щоб ми поборювали зло, щоб не дозволяли знущатися над невинними, щоб стояли ми на сторожі Божої правди і Божих законів, щоб не дозволили катувати і знущатися над народом нашим.

Але як сказав Господь: “Смуток ваш у радість обернеться”. Скінчиться похід на Голготу і нашого народу, воскресне правда на землі смутку і неволі та упадуть перед лицем Воскресення нашого народу всі пилати й розпинателі його.

Співаймо, гей, гаївки!

Гей! гей!
Так радісно сьогодні! —
Бо ж Свята Великодні!
Гей, гей!

Ходіть сюди, дівчата!
Беріть “жучка” на руки! —
“Жучка” будемо грати
І про “жучка” співати!
Беріть “жучка”, дівчата!
Він вміє всякі штуки.

А ти, маленький хлопче,
Дівчат оцих не бійся!
“Жучком” ти лась сьогодні —
Бо ж Свята Великодні!
Дівчата люблять хлопців,
То ж до дівчаток смійся!

“А наш жучок невеличкий
Купив собі черевички,
А за грошик полеглички
Застягати черевички.
Грай, жучку, грай!”

— Ти, Грицуню, будеш зайчик,
Жвавий зайчик-побігайчик!
Ти, Миколо, Коструб будеш,
Ти ж, Васильку — білоданчик!

“Зайчику, зайчику-побігайчику!
Не скачи, не топчи по городчику!”
“Я Коструба поховала,
Ніженьками притоптала. . .”

То в'ються огірочки,
То “перепілки” грають —
Маленьку “перепілку”
Ніби в житах лапають.

То ніби палац-дівир,
Як в давнині, будують,
То знов той палац-дівир
У нападі руйнують. . .

“Дівки й молодичі
Дівир будували —
Дівир будували,
Вікон не видали. . .”

Ах, любі нам дівчата
Ті гаївки зложили! —
І в них звичай давні
До наших днів дожили.

16, III, 60.

— О. Івах

І коли заграють Великодні дзвони та пролунає велична пісня “Христос Воскрес”, хай глибоким відгомонам озвуться слова Великого Учителя — Любіть один одного так, як Я полюбив вас.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

У ДЕНЬ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО,
У СВЯТО ВЕЛИКОЇ НАДІЇ
ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ВІТАЄ:

ЧЛЕНОК СОЮЗУ ПО ВІДДІЛАХ РАЗОМ З ІХ РОДИНАМИ,
ЦЕНТРАЛЬНУ УПРАВУ СУС І ЧЛЕНІВ ВСІХ ЙОГО
СКЛАДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ,
ЧИТАЧІВ ЖУРНАЛА "ПРОМІНЬ".

ШЛЕМО ВЕЛИКОДНИЙ ПРИВІТ ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ
НАРОДОВІ У СВІТІ І В ЗЕМЛЯХ УКРАЇНСЬКИХ.

ХАЙ ЛИНУТЬ НАШІ, ПОВНІ СПІВЧУТТЯ ПРИВТАННЯ, ВСІМ ТИМ,
ЯКІ ЗА ПРАВДУ І СВОБОДУ СВОГО НАРОДУ КАРАЮТЬСЯ
ПО ТАБОРАХ ПРИМУСОВИХ РОБІТ, ПО ТЮРМАХ І КАТАКОМБАХ,
БО ВІРЯТЬ, ЩО НАСТАНЕ ДЕНЬ ВОСКРЕСЕННЯ ВОЛІ ДЛЯ
НАШОГО НАРОДУ.

ХАЙ НАДІЯМИ СПОВНИТЬСЯ НАШЕ СЕРЦЕ І ВІРА ВЕЛИКА
ХАЙ ВЕДЕ НАС ДО ВЗНЕСЛОЇ МЕТИ.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

ВОСКРЕСНІ ДЗВОНИ

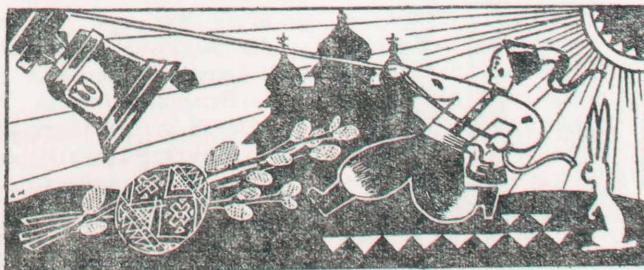
ГУДІТЬ, ГУДІТЬ, ВОСКРЕСНІ ДЗВОНИ,
ПЕРЕКАЖІТЬ В ДАЛЕКИЙ СВІТ,
ЩО ГЕНЬ, ДАЛЕКО НА ОБРІЯХ
КРАЄЧОК НЕБА ВЖЕ ПРИБЛІД —

СКАЖІТЬ, ЩО НІЧ УЖЕ ВІДХОДИТЬ,
БО ТЬМА БЕЗСИЛА ТАМ ЛЯГТИ,
ДЕ НАРІД ЙІДЕ ХРИСТОВИМ ПУТЕМ
КРІЗЬ ГЛУМ, І МУКИ, І ХРЕСТИ.

СКАЖІТЬ, ЩО ТАК, ЯК ВІН ІЗ ГРОБУ
СЬОГОДНІ ВСТАНЕ ДО ЖИТТЯ,
ТАК НАД НАРОДУ ЦВИНТАРИЩЕМ
ВЕСНЯНІ ГРОМИ ЗРОКОТЯТЬ,

І ВСІ ПЕЧАТИ РОЗІРВУТЬСЯ,
І ПО СТОРОЖІ ЗГИНЕ СЛІД —
І НАРІД ВСТАНЕ ВЕЛИКОДНИЙ!
... ПЕРЕКАЖІТЬ ЦЕ, ДЗВОНИ, В СВІТ! . .

А. Курдидик

„Як минула ж субота”

Тому, що передвечір цього святочного дня був дуже урочистий, — спішно поховано тіла розп'ятих. Прибрано й хрести, засипано кров, щоб жодна згадка про смерть не порушувала святкового настрою ерусалимських правовірних і не було чого чіплятися “імущих власть”.

Голий, порожній тягся до неба гострий верх Голготи — Лисої Гори, посеред засипаного опокою, мов битим череп'ям притрушеного “Черепового Місця”. Ніби на цьому місці ніколи не було жаху, ніби нічим не оплюгавило тут себе на віки вічні убоге людство. . .

Непроглядна п'ятьма огорнула верхи Сіонські, накрила місто жалібним завоем, постелилась по горі Оливній. Ні зорі в небі, ні вогника на землі. . .

Душі ж учнів Ісусових сповив сум ще чорніший. Пригасив думку й надгробним камінням завалив серця.

. . . “Поражу пастиря, й розпорозиться отара. . .”

Без слів, без зідхань, приголомшені безгол'ям, тулились залякані учні в оселі того, хто не раз і не два давав уже їм захист: господар гостинний, що на Останню Вечеру приготував Учителеві світлицю ясну й велику, ще раз укритв їх у себе перед можливим переслідуванням.

Зібрались тут майже всі: Петро й Андрій, Яків і Вартоломей, і Пилип, і Яків Альвеїв, Марко і Тадей, і Симон Ханаанець. Були й жінки: Марія Магдалина та Марія друга, Саломея і Мати синів Заведеевих. Бракувало Томи, що відбився від гурту, й улюбленого учня Ісусового — Івана: Матір бо Ісусову взяв він до оселі своєї. З ними ж відійшов і лікар Лука, щоб умінням своїм послужити Матері Болісній. Людськими силами хотіли помогти Тій, що їй служать Ангели Божі. . .

Не було тієї ночі з учнями й зрадника, чие наймення з огидою викинули з серця свого.

Тихо й ритмічно плакала водяна клеписдра, відмірюючи слізьми час. Людські постаті були нерухомі, як понадбережне каміння над Мертвим морем. Ніхто не очищав каганчика, що тьм'яно шкварчав під надщербленим горщиком. Гніт ледве жеврів у душній п'їтмі.

Зненацька випросталась жіноча постать. На мить заслонила сліпе світелко, струснула повітря пишною головою й, мов хвора, хитаючись, ступила крок, другий, взялася за клямку дверей.

— Куди ти, Маріє? — піднесла голову Саломея. — На дворі ж глуха ніч. . .

— І смерть, — глухо, беззгучно додав Андрій. — Чигають бо на нас Аннові й Каяфіні. Не досить їм смерти Вчителя.

Марія мовчки щільніше натягнула темну столу на золоте волосся. Носила завжди римську одіж. За те ще більш обурювались на неї правовірні. Гетера? — Та що ж! Хіба ж Раґаба Єрихонська не була блудницею, а послужила ж народові Ізраїльському! Але відкидати освячені традицією звичаї, носити чужу одіж — цього подарувати не міг добрий гебрей. За це не раз і каменувати хотіли Марію.

— Маріє! Не виходь! — озвався знову Андрій.

Тимчасом він заступав старшого в малому гуртку. Петро бо, обхопивши голову руками, не подавав ознак життя. Був живий, але не жив. Його життя вмерло в ньому, коли обірвався третій спів півня в преторії.

На мить вирізьбився білою камеею профіль Магдалини в жовтавому світлі каганчика: обернулась рвучко й терпко промовила:

— Та вже мовчи, Андрію! Сказали вже ви своє, й зробили — чоловіки. Зрадили, виреклися, покинули. . . Втекли. . . Мовчи вже! — її співучий голос заломився жалем у здушеному риданню. Але опанувала собою; — Маріє! Саломіє! Ходімо. . .

Бунтівничий дух гетери ще раз повстав проти чоловічого ярма, що накидає слухняність. І, як раз-у-раз, за покликом до бунту — пішли плохі і покірливі, звиклі до слухняности. Вийшли всі троє з Магдалиною попередку.

Парка ніч накрила їх м'якою долонею. Було чорно, ніби височенна стіна стала перед самими очима. Саломея міцніше притулилася до Магдалини. Духом вгадала, куди веде їх Марія: жінкам бо годилось плакати на гробниці аж до дев'ятого дня.

Яка ж п'їтма! . . Чи втрапимо на стежку до садів Ариматейського?

— Втрапимо. Горою. . .

— Понад ущеленою та проваллями? — тривозно запитала друга Марія.

Щось живе вимоталось з п'їтми й ухопило жінок за одіж:

— Я — з вами. . . Візьміть!. . . Вкажу вам шлях. . . я ж бачу й тепер, як удень. . .

— Хто ти? — намацала Магдалина кучеряву дитячу голівку.

— Тамар. . . сліпа. . . Сліпонароджена, що жєбрала коло скарбниці храму.

— Звикла ходити в п'їтьмі! — обняла дитину мати синів Заведєєвих.

— Ні, ні! Він дав мені зір! . . Христос сцілив мене. Я нині бачу й уночі, як у найясніший день. Я знаю стежку. . .

Марія Яковлева відчула в п'їтьмі, що й друга істота ще тугиться до Тамари.

— З тобою ще хтось є?

— Сераг, глухоніма. . . Ми завжди ходимо разом.

— Сліпа поведе нас уночі, видючих, — зідхнула Саломея. Німа ж ридатиме над гробом Учителя.

— Ні, ні! Не плакати йдемо, — срібною струною задзвенів дитячий голос глухонімої.— Ні, ні! Хіба ж ви не чуєте янгольських співів Осанни небесної! Ось слухайте ж, слухайте! Чуєте райські арфи? Там, на небі, вже знають усе! Там співають славу Воскрєслому. . . Уже ж встав із гроба Учитель. Воскрєс, як казав.

— Живий він, живий! — притакнула в екстазі Тамар. . .

Як пливач у широке море, певний, що вода понесе його, кинулись жінки в чорну п'їтьму. Бігли гірськими стежками без вказівок ясновидки Тамари й небожуючої Сераг. Не помічали куцїв, що чіплялися за одєжу, гілок, що дряпали руки й обличчя, каміння, що зривалось з дороги й летіло в ущелини. Бігли до Чуда, готового й дійсного для кожного, хто віру має й у п'їтьмі найчорнішої мертвої ночі. . .

На сході зблідла вже темрява. Затремтіла, як повіка, що ось-ось піднесеться. Світло тверезої дійсности, не опоєної екстазою, на мржик ока похитнуло певність у серці Марії Яковлевої:

— Хто ж відвалить нам камінь від гроба? — завагалась між вірою в Чудо й знаною природною перешкодою. — Грїб. . .

Але ніхто їй не відповів. Сонце разом змело хмари, вранішню вогуку імду, тіні ночі й ваганья. Бризуло сяйвом з-поза гірських верхів, заграло над світлом осанною перемоги. Добігли.

Поміж скель стояв Ясний. Прозорий, як веселка — сяючий, як сонце — сліпучий, в заграві мерехтіння роси. І прозвучали слова: — Пощо ж шукаєте Живого серед мертвих? . .

Наталена Королева

Весна на прерії

На розсміяні прерії хвилями
Виплива світляний океан,
І весна безконечними мільями
Обіймає розбуджений лан.

Із льодів, що розтаяли в промені
Ось парує жагуча земля,
Йї снігові, притрушені спомини,
Заступає пробудженням дня.

А вітри невгомні — октавами
Вже закони голосять нові,
Переможно незламяними лавами
Виростає пшениця з землі.

У пшениці наструнко випрямлюєсь
Для весни безконечний парад,
Бо це їй, королеві, насаджує
Вся земля на чоло — ізмарагд.

Із ланами співучої прерії
Вже весна у нестримнім маршу,
Незбагнуті й повторні містерії
Доказали нам силу свою.

Це на степу і я в делегації
Там була від завзятців краси,
І на спомин весни коронації
Записала у книгу рядки.

Так далеко звідсіль, сизокрилая
України кохана земле —
Бо на прерії бувши, тужила я
І там бачила тільки Тебе-

Лариса Мурович

Століття народин поетеси

Рік 1960 приносить нам ще одну славу дату — століття народження одної з визначних постатей в українській літературі, одної з піонерок жіночого руху, близької співробітниці Наталії Кобринської, — талановитої поетеси Уляни Кравченко.

Народилась Уляна Кравченко (псевдонім, її прізвище — Юлія Шнайдер — Нементовська) 18 квітня 1860 року в селі Миколаєві, жидачівського повіту, Західня Україна. Батько її Юліян Шнайдер, по народності німець, державний урядовець у старостві був великим приятелем українців, мати Уляни з роду українка.

Як на тодішні часи, скінчила молода Уляна учительський семінар у Львові, а опісля була учителькою у державній школі по селах.

В постаті Уляни Кравченко поєднана поетеса і громадянка. Рідко хто з українських поетів присвятив стільки уваги актуальним питанням і вбрав їх в такі чарівні поетичні форми та передав їх народові, як вона. Дуже часто трапляється і в наших часах, що талановиті одиниці захоплені живим рухом громадськості і манять їх в тім самім часі муза — хитаються, не можучи зважитись, що вибрати. Уляна Кравченко поєднала поезію і громадські, національні питання, особливо жіноче питання, яке тоді було на часі, і поезією в одно.

У своїй поетичній творчості вона дала такі чудові, як різьба зразки мистецтва поетичного слова, що як і Іван Франко, який своїм палким,

огненным словом, вказував на події життя, що творились довкола нього.

Уляна Кравченко відома не лише для тих, що глибше цікавляться літературою, не лише з історії тієї літератури, але й широким масам українських читачів. Її поезії містились по різних журналах і були дійсними перлинами, якими зачитувались в Україні, не лише з вищою освітою люди, але й пересічні читачі преси по селах і містах. Чимало поезій Уляни Кравченко друкувалося і в наших українських часописах в Канаді, особливо на сторінці Союзу Українок Канади в "Українським Голосі" і в першій числі нашого журналу "Промінь" ми мали її чудову поезію "Різдво Христове".

Про життя поетеси, особливо про її творчість дуже тепло згадує Софія Русова в книжці "Наші визначні жінки", яку видав Союз Українок Канади. В цій біографічній розповіді Софія Русова між іншим каже так:

... ближче підійти до цієї надзвичайної людини, зрозуміти переживання її (Уляни Кравченко, Н. К.) душі, які відбилися такими глибокими думками в її поетичних творах. Вони цілком переняті безмежною любовю до України, до її народу, але це не є той романтично-етнографічний патріотизм, який лунає в усій українській ліриці 19 віку, хоч сама поетеса своїми молодими роками належить до кінця того століття. В поезії Уляни Кравченко брешуть щось інше, більш широке, гуманістичне, щось близьке. . .

Уляна Кравченко має широку літературну освіту. Вона знає Гайне, Шіллера, Ленау, О. Толстого, Шевченка, Франка й інших. Деякий її твір наводить її на якусь рідну їй тему, але зараз же вона випещує її в своїй творчій глибині цілком по-своєму додаючи їй свої думки, свої змагання".

Одна дуже цікава ціха в її літературній поетичній творчості — це глибока релігійність, її велика віра в Бога, в існування вищої Сили, що кермує життям людини, народу.

Поезії Уляни Кравченко ще й досі не видані повною збіркою і заледве чи збереглись вони всі, а особливо в теперішній совєтській дійсності заледве чи можна буде сподіватися їх видання такими, якими вони були писані; в першій мірі вона гостро засуджувала диктаторську політику Москви, осуджувала тиранство і жорстокість большевиків, не погоджувалась з поневоленням нашого народу, бажала йому повної свободи, незалежної від нікого самостійної україн-

Уляна Кравченко (1860-1947)

ської держави. Ось хоч би така поезія, яку оце поміщуємо поруч "Твердий наш шлях" власне відноситься до тих московських займанців, яких вона називає "пащею бовдурів", куди падають сини і доньки українського народу як жертви за велику українську ідею.

Хочемо вірити, що українське жіноцтво у вільному світі гідно зустріне ці великі роковини і віддасть належну шану цій, яка ціле своє життя присвятила своєму народові, яка ціле життя любила той народ і працювала для нього.

Уляна Кравченко померла в Перемишлі в 1947 році.

Н. К.

Уляна Кравченко

Твердий наш шлях

Твердий наш шлях. . .
такий судби наказ!
Коли йдемо на Верх, де Сонце наше,
скажений буревій спиняє нас. . .
В понурій тьмі клекоче вир
і жертви все ідуть на жир,
у пашу бовдурів падають на дно
і серед темряви запанувало зло. . .
Твердий наш шлях,
що нас веде до ціли. . .
Печать мовчання на устах. . .
затих наш спів. . .
замовк проклін. . .
А в серці — в серці скарга все одна,
воно про біль свій розказати хоче
до сонця клониться ціла душа.
Змагається над нами вихрів шум. . .
Погасли світла ясні смуги,
вбиває квіти нам мороз. . .
Багато з нашої громади,
як із відлетних птахів стада. . .
падає у вир. . .
Та ми не піддаваймося на глум. . .
Лице пооране стражданням криймо
серпанковим промінням
і зойки припинім!
Ще не для нас б'є похоронний дзвін!
В імя її —
(хай славиться святе!)
добудьмо міць усю,
щоб не пропасти в вихрі світовім,
а йти — хоч через пекла всі наруги—
туди, де ранок сонцем запалає. . .

В ЗМАГАННІ ЗА „ЦІЛУ” ЛЮДИНУ. .

З доповіді на чайнім прийнятті тов. Алюмінів „Альфа Омега” в Вінніпегу дня 21-го лютого, 1960.

Сьогодні ми гостями пань, які в своєму скупченню є клітиною товариства, здається, одного з перших таких студентських товариств в Канаді — „Альфа Омега”. Це товариство є дуже унікальне в нашій українській дійсності в Канаді, тому, що воно є понадконфесійне й понадпартійне. Воно існує вже довгі літа й має за собою поважне минуле й певні традиції. Товариство Алюмінів „Альфа Омега” має, як одне з своїх завдань допомагати студентам у формі позичок, стипендій чи нагород. Це дуже конечна й похвальна ділянка праці й я певна, що вона приносить добрі наслідки. Ми мусимо цікавитися нашими студентами, ми мусимо подавати їм допомогу, чи це буде в формі матеріальної, чи моральної піддержки. Бо ж вони наша велика надія на майбутнє. Але, це тільки одна сторінка медалі. Є ще друга сторінка, а саме: що ми, як суспільство сподіваємося власне від усіх, які мають привілей здобувати вищу освіту в університетських мурах. Чи тільки на те, вони вчилися, щоб одержати диплом і устаткуватися в своєму власному бізнесі, чи професії? Над цим варта б застановитися.

Певна річ, що розбудувати свою власну професію, чи бізнес є важний аспект нашого життя; це є база чи засіб нашого існування, але самий бізнес, чи сама професія, як така, не сміє бути нашою „альфою й омегою”. Наші перші інтелігенти учителі-піонери в Канаді дуже добре розуміли це завдання в початкових роках нашого громадського життя в цій країні. В тих часах вони були нашою інтелектуальною елітою й більшість з них уважались рівночасно нашими провідниками. Власне вони, ці перші учителі започаткували культурно-національний рух в Канаді. Історія ще належно не висвітлила їхньої важної ролі. Працюючи над літописом нашого життя в Канаді й в процесі цієї праці, основно перечитуючи річники „Українського Голосу” для мене стає щораз яснішою велика роля, яку відіграли вони й як дуже багато ми завдячуємо їм. От кілька днів тому, я знайшла статтю в річнику „У. Г.” з 1911 року пана Т. Ю. Марцінова, одного з тих перших учителів-піонерів. Він пише до „Товаришів Учителів” (такий заголовок статті), щоб вони на місцях своєї праці звернули увагу на наших людей й допомогли їм в самоосвіті через заряджування відчитів на різні наукові теми.

Проблема студентів наших часів, які забагато приписують ваги здобуттю університетських дипломів з ціллю якнайскорше улаштуватися при праці й заробляти якнайбільше грошей, не тільки журить нас, але журить глибоко думаючих людей в різних сферах і в різних частинах світу. Отак, наприклад в The New York Times Magazine з 14-го лютого, 1960 р. появилася велика стаття п. н. "American Fetish — The College Degree" в якій автор аналізує цю проблему, що студенти щораз то більше вписуються на університет не тому, щоб набути більше знання, але щоб це дало їм можливість заробити більше грошей. Автор статті подає конкретні приклади своїх розмов з студентами різних університетів й колегів.

Можливо, що в цьому дуже багато заважає теперішня доба техніки й тому більше студентів вписуються на математично-природничі (sciences) науки, а дуже мало на загальні чи гуманістичні дисципліни. І от маємо такий результат. Є також тенденція, якнайшвидше добитися посади й навіть ті, які можуть собі на це дозволити, замість в перших роках вглиблюватися в гуманістичні науки, а там перейти на технічно-професійний факультет, цього не роблять, бо, мовляв, шкода часу, треба "робити життя".

Минулого року, відвідуючи Бельгію, й розмовляючи на цю тему з провідниками нашого життя, вони висловлювалися з огірченням про наших абсолювентів, які покінчили науки власне за допомогою стипендій, але одержавши свої університетські ступні, зникли з овиду нашого громадського життя.

І тут знову, здається, проблема в тому, що вони не вглиблювались в загальні науки, а пішли занадто вузьким професійним руслом. І власне такі товариства алюмінів, як "Альфа Омега" можуть корисно вплинути на світогляд молодого студента й допомогти йому оформити себе, поширити духовий горизонт й знайти себе, щоб не бути звичайним дипломованим ремісником і працювати тільки для себе особисто, але щоб бути дійсно корисною й творчою одиницею в громадсько-культурному житті. Бо повноцінна людина є тільки та, що крім праці для себе й своєї родини, дає частку себе, свого знання й своїх здібностей цілому суспільству. Президент Асоціації Алюмінів при Манітобському Університеті, Dr. Alan Klass недавно в своїй статті: "The Purpose of a Univer-

sity" в вінніпегському "Free Press" дуже добре схарактеризував цю проблему такими словами:

...if man does not get to know himself better we are certainly doomed. If we do not acquire a deeper understanding of the hidden motivations of human behavior — of the bearing that language has on our thinking processes; of the crude compulsions that make humans react in brutal ways to difference of skin colors and of religions — then surely, with all our scientific progress, we are doomed. In short, we must invest more in „people” even if it means that we are left with less to invest in „things”.

We need more emphasis, and this means more money, for research and teaching in the university of philosophy, history, languages, the social sciences, and the fine arts, including music. If we do not place greater emphasis on the humanities, even at the expense of further research in scientific areas, then we are really in danger of becoming scientific apes”.

Ще інакше висловив цю думку великий І. Франко, коли вказував молоді на потребу бути "цілою" людиною, цілим, цебто повноцінним чоловіком, дослівно:

Лиш хто любить, терпить,
В кім кров живо кипить,
В кім надія ще лік,
Кого бій ще манить,
Людське горе смутить,
А добро веселить, —
Той цілий чоловік.

І так цих кілька думок лишаємо разом з щирим побажанням для Товариства Алюмінів, а головню для жіночого сектора, щоб вони звернули увагу на цю проблему й внесли свою частку в розв'язання її.

Ольга Войченко

Непереможна

Я знаю землю, де є вічне світло,
Хоч ніч невтомно поблизу колуе —
Вона, як усміх серед сліз розквітла
Й хоч жаль на серці — радість тільки чує.

Я знаю землю, де живе ще правда,
Хоч скована твердими ланцюгами —
Вона з могили воскресєє завжди,
Щоб рвать на риках поперечні тами.

Я знаю землю, де ростуть рослини,
Хоч яд гіркий коріння підриває —
І руки темряви щоніч, шоднини
Петлю на шії міцно затискають.

Я знаю землю, де могутню силу
В її нутрі вогнями не спалити —
Я знаю землю, де ніщо не всилі
Її розгін до волі зупинити!

Лариса Мурович

Перша сенаторка в Канаді

Сумніваюся, чи багато жінок в Канаді пам'ятає, що їх пол дістав право голосу 1921 року — отож около сорок літ тому. До того року лише мужчини мали в Канаді право голосу, — а чи багато знає що аж 1929 року "Privy Council" в Лондоні рішив, що жінка є людина в тім самім значінню, що й мужчина, і має право після конституції Канади засідати в сенаті Канади — Канадійський сенат, то копія палат панів (House of Lords) в Англії. До сенату прерогативу, чи то право назначення має сам прем'єр Канади і сенатори назначені на ціле життя. Назначення до сенату є більш нагородою за політичну діяльність для партії при уряді, як за якесь академічне знання.

Першою жінкою до сенату Канади була назначена Карін Вилсон (Cairine Wilson) — 15 лютого 1930, і хоч її вже десь 75 літ, вона ще здорова й активна. З походження шотляндка з роду МеКий, якої батько був назначений до канадійського сенату 1901 року, отже зросла в окруженню ліберального політичного середовища. Її чоловік був ліберальним послом до парламенту в Оттаві, отже не диво що її ціле життя оберталось кругом своєї родини і політичної активності. Це не абияке завдання, бо вона виховала восьмеро дітей. Народившись в багатстві і в ній є й досі, подивугідним є те, що вона ціле своє життя посвячує для людства — вона дуже цікавилася імміграційними справами, долею скитальців і їх дітьми сиротами.

Від 1921 року, коли жінки дістали право голосування, кинулася вона у вир політичного життя. Того самого року вона була вибрана головою ліберальної партії східного Онтерію, і правою рукою Мекинзі Кінга, який вийшов переможцем у виборах, і став прем'єром. 1930 року вона була головним організатором молодечих відділів ліберальної партії. Прем'єр Кінг назначив її до сенату і вона стала першою сенаторкою з жіночого пола в цій палаті.

Як сенаторка, вона розвинула сильну діяльність на полі добродійних організацій. Як сказано, раніше, для справи скитальців, по другій світовій війні, вона посвятила дуже багато часу і енергії. В сенаті вона пробувала хоч і безуспішну кампанію за тим, щоб сенатори йшли на пенсію на 75 році життя. Вона піддержувала пенсію, щоб жінка брала рівну платню з мужчиною за рівну працю. Досьогодні цієї

заслуженої жінки філософія життя не може стояти на місці — або йдемо вперед, або підемо назад".

Дивним як жінка, яка виховала восьмеро дітей, могла стільки часу посвятити для своєї партії. Вона не раз ганьбила жінок, що замало інтересуються політикою. Вона поза те, що я вже сказала, зорганізувала Жіночий Політичний Клуб в Оттаві і була головною організаторкою "National Federation of Liberal Women".

Під час виборів в її власнім домі в Оттаві була головна квартира ліберальної партії, а Мекинзі Кінг і Луй Сен Лоран були сталими гостями в її домі. Вона повдовіла тому кілька років, але діти і внуки та політична діяльність осолоджує її дні на схилі життя.

Та не тільки самою політикою цікавиться сенаторка Вилсон, вона бере активну участь в житті жіночих організацій, оскільки на це їй дозволяє час і обставини. Минулого року, літом, вона була учасницею річної конвенції Канадійської Національної Жіночої Ради, що відбулась у Весагомін, (Клір Лейк), Ман., де промовляла на тему "Світовий рік біженців". Було замітно, що вона тішиться симпатією серед канадійського народу взагалі.

Марія Мандзюк

Сенаторка Карін Вилсон

ВПЛИВ ПРЕСИ НА РОЗВИТОК ЛЮДИНИ

Кожний культурний народ є свідомий могутнього впливу преси на розвиток культурно-народного життя. А тому дбає якнайбільше, щоб цю найбільшу духову зброю наших часів належно використати для освіднення свого народу та поширення серед широких мас суспільства своїх впливів.

Добра преса будує світогляд, скеровує в певному напрямку заінтересовання читачів та прямує до певної мети. Вона є впливовим промовцем і провідником у нашому житті. Найкраща промова не доконає того, що зробить друковане слово. Память наша не все те, що ми слухаємо, зберігає. Але перчитувані нами рядки написаного знову й знову промовляють до нас, нагадують нам і наказують нам.

Ось в тому полягає вся таємниця й величєнська сила друкованого слова на все публичне й приватне життя як окремої особи так і всього людства.

Коли ж преса має таке велике значення в нашому житті, то ми, українське жіноцтво, мусимо використати якнайбільше його благодійний вплив на дальшу розбудову нашого культурно-організаційного життя та на збереження всіх наших культурних скарбів.

Найвища й найсвятіша ідея українського жіноцтва, що об'єднане в Союзі Українок Канади, це служба Богові, рідній Церкві й своєму народові, а зокрема нашому жіноцтву. До помочі в цій праці ми покликали журнал "Промінь". Він став на сторожі всього того, що ми досі здобули на культурно-народньому ґрунті, а одночасно допоможе нам у нашій дальшій праці.

Уже побачили денне світло перші числа жіночого журналу "Промінь". Як же ми його привітали? Маємо відомости, що загал нашого українського жіноцтва привітав його щиро,

сердечно, з великим ентузіазмом, бо знайшов у ньому різнородний матеріал, який є добрим кормом для нашого розуму й для нашої душі, та який відзеркалює всі прояви нашого жіночого руху й нашої наполегливої праці на всіх ділянках культурно-освітнього життя.

Але ми є свідомі того, що багато нашого жіноцтва не є ще охоплені благодійним впливом жіночого журналу "Промінь". Тому обов'язком кожного відділу Союзу Українок Канади є подбати про те, щоб передплатником його була кожна членка й кожна прихильниця. Кожна українська родина повинна радісно привітати в своєму домі цей цінний журнал, та стати його передплатником.

Ми маємо св'ятий обов'язок доложити всіх старань, щоб для кожної культурної жінки-українки, яка цікавиться загальним добробутом свого народу та його майбутністю, журнал "Промінь" став невід'ємною частиною її найбільших життєвих заінтересовань та такою конечною потребою, якою є для фізичного існування щоденна пожива.

Ми потребуємо якнайбільше передплатників, щоб ми могли створити міцну фінансову базу, а тим самим забезпечити дальший розвиток праці, яку ми взяли на свої плечі для добра нашої української спільноти в Канаді.

Тож ставаймо всі до праці, здобуваймо якнайбільше передплатників. Не кладімо її, всю ту працю, на окремі тільки одиниці, бо з належним успіхом можемо її виконати тільки спільними силами. Тому, при праці збирання передплат на "Промінь" нехай нікого з нас не забракне.

А тоді спільними силами всіх нас, ми збудуємо сильне й здорове українське життя та ще вище піднесемо себе.

Софія Васишин, голова
Союзу Українок Канади

Рада Української Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі

щиро і сердечно вітає вихід у світ Вашого хвального журналу "ПРОМІНЬ". Ми надзвичайно радіємо його появою й бажаємо повного успіху в його розвитку.

Просимо прийняти щирі вислови правдивої пошани до Вас.

За РАДУ БІБЛІОТЕКИ:

Петро Йосипович, бібліотекар.

Центральна управа Союзу Українок Канади — сидять зліва направо в першій ряді: Мирося Дікур — касієрка, Стефанія Пауш — кор. секретарка, Софія Василюшин — голова, Наталка Когуська — редактор „Промінь”, Ольга Ганочко — рек. секретарка; другий ряд: Леся Івасюк — реф. Домашньої Економіки, Наталя Базюк — заст. голови, Ольга Лукомська — реф. культурно-освітня, Марія Гавриш — реф. Фонду Фундації, Надія Боднар — реф. Молод. Від СУМК, Доця Корпан — заст. голови, Марія Вавринюк — заст. голови, Калина Засійбіда — реф. архіву. Бракує на знімці уст. голови Союзу Катерини Миськів.

ПЕРЕД ВАЖЛИВИМИ ЗАВДАННЯМИ

В цім 1960-ім році стаємо перед надзвичайно важливими завданнями. Членство організації Союзу Українок Канади одержало вже офіційне повідомлення, що наш головний з'їзд відбудеться цього року в Торонті, Онт., в днях 8, 9 і 10 липня.

З'їзд відбудеться спільно з членами складових організацій СУС. Союз Українок Канади буде мати свої окремі сесії, на яких будуть вирішуватись важливі справи, однак будуть приєднані також учасницями загальних сесій.

Це буде перший головний з'їзд Союзу Українок Канади у східній Канаді. Досі, всі наші головні з'їзди відбувалися у західній Канаді у котрійсь з трьох провінцій — Алберті, Саскачевані, або Манітобі. Членство східної Канади — Онтеріо, Квебеку, через велику територіяльну віддаль не могло брати масової участі в з'їздах, однак завсіди репрезентувало себе на головних з'їздах вдоволяючо, виявляючи тим свою солідарність і підпорядковуючись рішенням центрального проводу. Тепер черга за відділами і членством західних провінцій.

Хоч не може бути й мови про те, щоб ми ділили себе на схід і захід, однак далека віддаль буде декому ставати на вагу рішення — їхати

чи не їхати? Та зваживши нашу честь, треба сказати собі, що треба їхати! Хоч нас від з'їзду ділить три місяці часу, однак не є вони такі довгі і з'їзд не за горами. До виїзду на з'їзд треба робити пляни відтепер.

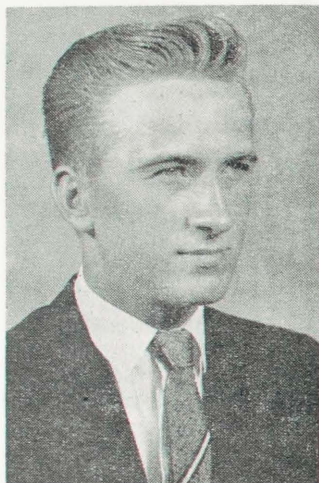
Наші з'їзди, зокрема Союзу Українок Канади, сесії на них, це наша трибуна. Народ творить організацію, народ вирішує справи, які стають питанням перед нашим громадським життям і на цім з'їзді членство нашої організації буде мати важливі справи до вирішення.

На з'їзд треба поїхати делегатам наших відділів із заходу від Брітіш Колумбії, включно з Албертою, Саскачеваном, Манітобою. Онтеріо само собою буде причасне, бо сповнятиме роль господарині включно з Квебеком. Гості учасниці, членство, кому лише можливо — всім на з'їзд! Цей з'їзд треба зробити величавим, хай він полишить глибокі враження на його учасницях, хай він стане спонукую, заохотою до ще більшої, до ще взнеслішої праці в організації. На цім з'їзді ми будемо оглядати плоди нашої дворічної праці і зможемо створити пляни нашої праці на наступних два роки.

За точною програмою з'їзду в Торонті просимо слідити в наступних числах журналу.

Наші молоді таланти

ВІДЗНАЧЕНИЙ ВИСОКИМИ НАГОРОДАМИ
В ЧАСІ СТУДІЙ

Євген Шемелюк

Ще так недавно лунало серед провідної верстви українців в Канаді гасло — в освіті наша сила! І не головне те, що багато українських хлопців і дівчат пішли до вищих шкіл, університетів, але показали себе пильними, надзвичайно здібними і талановитими у різних галузях знання, науки. А раз вибравши факультет на університеті, а за ним і професію, ставали не менш солідними професіоналістами: науковцями, лікарями, адвокатами, учителями, інженерами і природознавцями і т. д.

Своєю повагою і солідністю професії, українці, серед широких кол канадійського суспільства підносили повагу до цілого свого народу, та свого українського суспільства в Канаді. Своє українське походження вони всюди і все держали з честю, з гідністю освіченої, культурної людини і за це інші їх ще більше поважали.

Їх слідами, або ще й з більшими успіхами, бо має кращі умовини, йде молодше покоління.

В нашій сьгоднішній колюмні молодих талантів даємо короткий нарис про молодого студента, Євгена Шемелюка з Смокі Лейк, Алберта, що є тепер на першому році Албертійського університету на факультеті природничих наук по лінії фізики і відзначився вже в попередніх роках надзвичайними здібностями. Він одержав вже кілька поважних стипендій,

серед яких і стипендію Королеви Єлисавети, так звану Queen Elizabeth Skolarship.

Євген Шемелюк народився в Едмонтоні, однак виростав і до початкової школи ходив в Смокі Лейк, Алберта, де його родичі — п-во Михайло і Анастасія Шемелюки учителюють. Євген є найстаршим сином з чотирьох дітей.

Ще змалку, Євген виявляв замилювання до книжки, до науки. Опісля він був завсіди передовим студентом у своїй клясі. В дев'ятій клясі державної школи він одержав бронзову медаль губернатора і нагороду від Товариства Дім і Школа за найвищий рівень на цілу шкільну дивізію.

У дванадцятій клясі Євген знову стояв на першому місці в усіх предметах (крім одного) і за це одержав нагороду "Готелменс Сколаршип" в сумі 500 доларів, одержав також "Квін Єлизабет Сколаршип" на 200 доларів, трофей і 25 доларів від відділу Союзу Українок Канади ім. О. Кобилянської в Смокі Лейк, який щорічно дає на нагороду для найліпшого студента в державній місцевій школі. Був Євген і співпереможцем в здобутті трофеї і грошевої нагороди Радомського за найвищі шкільні марки в математиці.

В спорті Євген все був активним і добрим товаришем спортсменів у спортивних дружинах. Як передовик, відзначився він у таких грах як "валий-бал", "баскет-бал", "футбол" і "гок'ей".

Поза своєю шкільною активністю, належав Євген до "Сі Кадетс", де він отримав найвищу рангу. В липні, 1958-го року він був вибраний і висланий на шеститижневий курс до Корнвалес в Н. С. Літом, 1957-го і 1959-го рр. був у кемпі "Сі Кадетс" у Ванкувер Айленд, де він виграв трофей, так званий "Proficiency Award for Profesional Ability" як здібний пластун.

В українському житті — дитячому і ранньо-юнацькому Євген завсіди був зацікавлений, учавав на усі кляси релігії і рідної мови, які були зорганізовані у Смокі Лейк.

Ще з малих літ Євген любив ходити до церкви і через п'ять років служив у церкві при священникові коло престола. Через останніх два роки він учив у Смокі Лейк старшу клясу недільної школи.

Євген також був учасником літньої оселі "Барвінок" і на курсах українознавства при Ін-

Поборювання недуги рака

Місяць квітень проголошено в Канаді, і в Зєдинених Державах, як "Cancer month".

В протязу квітня організація Кенсир Сосаєті, в обох країнах, переводить велику акцію — "Похід проти недуги рака" на цілїм американськїм континентї.

Статистика показує, що в Канаді недуга серця стоїть на першїм мїсці як причина смертностей нашого населення, а недуга рака стоїть на другїм мїсці. Щороку приблизно 21,000 осіб вмирають в Канаді з причини недуги рака, майже 16 відсотків населення.

Дотепер природознавці (scientists) не винайшли певного ліку проти цієї недуги. Одначе лікарї переконанї в тїм, що великий відсоток пацієнтів, хворї на хворобу, було б можна врятувати, коли б хворї особи, скорше вдавалися до лікаря на лікування. На жаль загально населення ще не є настїльки освідомлене про недугу рака, щоб шукати поради, при перших симптомах недуги.

Тому не дивно, що національним гаслом Кенсер Сосаєті в часї Кампанї є, "що заким природознавці знайдуть остаточно розв'язку цієї хвороби, що скошує людське життя від дитинства до старшого віку, члени Кенсир Сосаєті прийняли постанову, рятувати людське життя, через освіту загальної публіки".

У квітні Кенсер Сосаєті відбуває свою кампанїю збіркі фондів. Дирекція накладає

ститутї ім. Св. Івана в Едмонтонї, де він примирно пописався. В додатку він ще має теорїю і сім клас музики на фортепіано.

Родичї Євгена, п-во Шемелюки, крім того, що обидвоє вони посїдають вищу освіту, самї вони є активними членами і діяльними в українськїм життї — світськїм і церковнїм. Вони мали чималий вплив на витворення світогляду Євгена на певнї справи і напевно, що одічив він чимало здібностей від своїх родичів. Панї Анастасїя Шемелюк, мати Євгена заслужена членка в Союзї Українок Канади як в льокальнїй, так і взагалї в організації як такїй. Останнїх кїлька років вона сповняла обовязок голови провінціальної екзакутиви Союзу Українок Канади в Албертї. Але ті високї досягнення, що їх здобував Євген, належать його пильности і довгим годинам безперервної праці над собою.

Н. К.

квоту, яку мусять осягнути, щоб провадити свою важну працю успішно. Цього місяця більше, як коли, чуємо багато про ріжні комітети при Кансер Сосаєті, і функцію, яку вони виконують. Працю "Кенсер Сосаєті монте" розподілити так: Історія Сосаєті, Розслід недуги, Освітня Програма, Добродїйна Секція і Фонд.

Історія Кенсер Сосаєті

Історичний нарис оповїдає нам, що "Кенедїєн Кенсир Сосаєті" повстав із ініціативи канадійських лікарів, і домагання свїдомих свїтських людей, і організацій. Ця група чулася неспокоїною, бо існували в Канаді, страх і несвїдомість, між населенням, що до їхнього відношення супроти недуги рака. Вони були свїдомої того, що забагато людей вмирало з причини недуги рака, тому, що не шукали поради скорше, через страх. З тої причини почався рух проти недуги ще в 1935 році і в той час в Канаді було зібрано 450,000 доларів для поборювання рака. В 1937 році ініціатори ухвалили резолюцію, створити організацію, а в 1938 році Кенедїєн Кенсер Сосаєті було заїнкорпороване, як таке. В 1947 р. Департамент Публічного Здоров'я і Соціальної Допомоги (Welfare), також взяв певне становище уряду, і започаткував, The National Cancer Institute of Canada. Ця інституція координує працю всіх груп, і має представників від професіоналістів, як лікарї, норси, дентисти, природознавці, (scientists) і свїтських організацій. Вкоротці, можна сказати, що в цей час праця провадиться силами, трьох тіл, — Інституція Кенсер, Медікал Есосїєйшон, і Кенсер Сосаєті, спільно з федеральним і провінціальним урядами.

Адміністрація Кенсир Сосаєті складається: з головної дирекції, десятиох пров. екзакутив, і 1,400 відділів через цілу Канаду і тисячі добровільних працівників.

Дослїди недуги Рака

Організація призначує якийсь процент фондів на дослїди недуги. При шпиталях і університетах через цілу Канаду, здібні і вчені одиниці працюють поступенно як ніч так і день, посвячують себе, щоб вже раз побороти цю недугу.

Кенсир Сосаєті цього року призначив \$1,097,047 на стипендії для здібних студентів, що мають охоту провадити дослїди над недугою.

Освітний Комітет

В комітет входять, лікарі, норси і світські люди. Вони плянують освітню програму і стараються охоронити людство від цієї недуги через науку. Їхня наука інформує публіку, про перші симптоми недуги, а друге, що недугу можна вилікувати спочатку.

Програму свою провадять способами: друкованим словом, часописами, радіо, телевізією, фільмами, і т. д. В протягу року комітет роздає два мільйони обіжників, і книжок для публіки, висвітлює 200 фільмів по школах, а 3,000 фільмів організаціям: 2.000 лекторів — по більшій частині лікарі, дають наукові виклади для загалу. Кожна організація на бажання, — може набути для своїх членів літературу цього комітету безплатно.

Добродійна Секція

Кенсер Сосаєті дбає про матеріальну і моральну поміч пацієнтам при клініках.

Протягом року 18,000 пацієнтів дістають якусь поміч, як потреби для вигоди хворих, бандажі, ліки і Різдяні пакунки. Ця секція також опікується транспортацією п а ц і є н т і в від помешкання до клінік, як також опікується родиною хворих. Вся праця провадиться си-

лами добродійних працівників, жіночих товариств.

Жіноцтво також працює в канцелярії Кенсир Сосаєті, де завжди є потреба рук для пакування друкованого матеріалу, листів і зібраного матеріалу для кампаній.

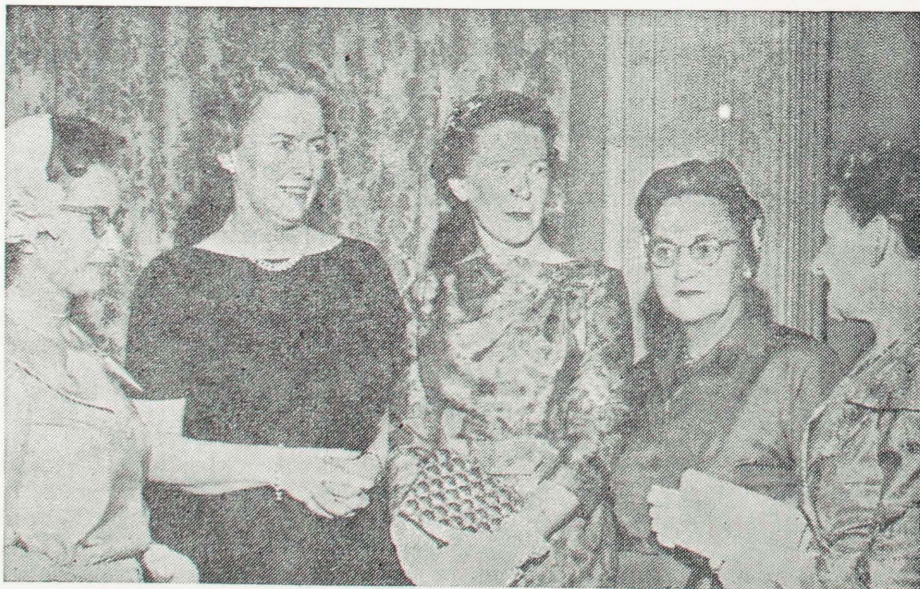
Кампанія Фонду

Об'єкт на 1960 рік вимагає \$2,967,500 на цілу Канаду; 80% квоти призначено для Інституції на запотребування як: досліди недуги, стипендії і "бурсаріс", а решта для Кенсир Сосаєті, для їхньої праці.

Канадійці завжди ставляться до своїх суспільних проблем дуже добре. Цього року, як і в минулому, покажуть свою жертвенність супроти цієї дуже важливої кампанії тим, що кожний і кожна зложать свої жертви так, щоб кампанія відбулася успішно і досягнула наміченої суми.

Тож як застукає хтось у двері, і буде просити жертву для поборювання недуги рака, то відчинім їх широко і жертвуймо совісно. Пам'ятаймо, що наш доляр може врятувати чиесь життя.

Н. Трішук, референтка Добродійної Праці

На прийнятті 15-го березня в палаті лейтенант-говернора Манітоби — Дост. Еррика Вилліса, — яке він і його дружина влаштували для манітобських послів і їх жінок. Зліва направо: пані Л. Дежарде з Ст. Боніфас, пані Вилліс, пані Р. Палей з Транскони, пані Марія Григорчук з Етелберт і пані Н. Шумейкер з Ніпавин.

Our English Section

Olenka Negrych

EASTER IN UKRAINE

He who has ever celebrated Easter in Ukraine can never forget the wealth of the celebrations, the merriment and rejoicing which filled the people's hearts at this time of the year. Nature had awakened from its long winter sleep and the sun shone with the warmth of spring. A breath-taking aroma from the blossom-covered orchards saturated the breezes and blended with the fresh smelling earth and grasses. Everything trembled with exuberance of life. Feeling this joy in their hearts, our ancestors bowed before nature and worshipped it. With the coming of Christianity, this worship of nature acquired a new meaning, and the triumph of Christ over death came to the fore. However, the ancient forms of celebrations remained unchanged, making the Ukrainian Easter a perfect example of harmony between nature and man.

The preparations for Easter went hand in hand with nature. Just as nature made preparations for the coming spring, the Ukrainian people began their preparations seven weeks before Easter, which was the length of the Lenten period. This spiritual preparation for the coming Easter was taken very seriously. The meals on the whole became less elaborate and meat was strictly avoided on Wednesdays and Fridays. The clothes, too, became simpler, the wearing of ornaments was discouraged, and darker colours were preferred. No parties and weddings were held and dancing was strictly forbidden. Peace and harmony were aimed at in interpersonal relationships, especially in family life.

During this Lenten period, depending on the time left to her disposal, the Ukrainian woman devoted days of painstaking work to an art which made her famous the world over — that of making delicately beautiful Easter eggs. The

egg, a symbol of life since the early dawn of history, was the sign of nature's rebirth, and with the coming of Christianity, man's rebirth. In decorating these Easter eggs, the Ukrainian woman practised the art which was known in Ukraine for several thousand years before Christ.

Although Easter eggs were decorated throughout the Ukraine, their basic motives differed, depending on the specific area which produced them. These motives also varied from village to village, as each village had its own intrinsic symbols, designs, and formulas for dyeing eggs. And then each individual woman utilized her originality, so as not to produce two identical Easter eggs within the same basic pattern inherent to her village.

During thousands of years the Easter egg developed numerous magic qualities. It could avert sickness and the evil eye. Besides having the qualities of a talisman, its use was unlimited. It protected against lightning and fire, and averted the winds from the haystacks. When buried in the ground, it promised a bountiful harvest, and when put under beehives, it ensured a good supply of honey. It assisted a maiden in winning a youth of her choice, or getting back her lost beloved. During the long centuries, the Ukrainian people developed infinite tales about the origin of the Easter egg and about its exceptional properties and uses.

Besides these exquisitely decorated pysanky (from "pysaty" — to write) the Ukrainian women also made the "krashanky" (from "krasyty" — to dye) which was an egg dyed in one solid color. It was boiled and could be eaten whereas the pysanka was not boiled. Its simplicity made it more sacred, while its magic powers matched those of the beautiful pysanka.

During the Lenten period, physical clean-

liness was also strived for. The interior and exterior of the house were carefully scrubbed and whitewashed, as Easter was to be met with the utmost spiritual and physical purity.

Palm Sunday, which is exactly a week before Easter Sunday, marks the completion of all preliminary preparations for Easter and signifies the beginning of the Holy Week. A special church service was held to mark Christ's triumphant entrance into Jerusalem. Small twigs of pussy willow were blessed, instead of palms, and distributed. These twigs were taken home, set behind icons and kept there until the next Palm Sunday.

During Holy Week (Passion Week) the final preparations were made before Easter. The women finished the Easter eggs and attended to their important duties of preparing Easter dishes. One of the most important ones is the Paska, a special Easter bread, decorated with dough ornaments in various forms of the cross. It symbolizes Easter in the same way the Kutia symbolizes Christmas.

On Holy Thursday the entire village population went to church and returned home late at night. Meanwhile, the housewife prepared a meatless supper which was the last meal eaten before Easter breakfast. Those who were unable to keep this long fast were allowed to take bread and water for strength. No physical labour was done on Good Friday. Instead, all were in church for the Burial Service. The people went to church again on Saturday for the Adoration of the Holy Grave.

Finally, after a long period of fasting and spiritual preparations, the people greeted Easter very early in the morning with the Resurrection Service. A joyful procession around the church was part of this service. Immediately after, the priest blessed rows of baskets containing a little paska with a lit candle in the centre. Eggs, cheese, butter and other Easter foods are beautifully arranged around the paska. This basket was then decorated with colourful pysanky. Throughout the entire service and the blessing of food, the beautiful hymn "Christ is Risen" (Khrystos Voskres) sang out at intervals. The entire congregation sang this powerful hymn expressing great joy at the glad tidings that Christ has risen. Immediately after the service the people greeted one another with a "Khrystos Voskres" and replied "Voistino Voskres" (He is risen indeed). Easter eggs were exchanged or

given with each greeting. Upon reaching home the members of the family greeted each with the joyful greeting of Christ's Resurrection. They then had Easter breakfast consisting of the food blessed in church along with other elaborately prepared Easter dishes. The table was attractively set with two candles lit on the table. Easter breakfast was solemn and full of religious feeling. The head of the family cut an egg into as many pieces as there were members in the family. Each member took his piece which symbolized the unity of the family. The head of the family then greeted the family with "Khrystos Voskres", prayed and expressed wishes for a successful year.

After this breakfast the young people eagerly hurried to the village church yard where they played and sang the beautiful ancient "hayilky". It was here, also, that the girls presented their favourite beaux with attractive pysanka.

Easter Monday is sometimes known as Dousing Monday. According to an old custom, youths visited their sweethearts and doused them with water. For this, the girls gave their admirers their best pysanky, while the girls' father likewise lavishly treated the young men.

On the Sunday after Easter the village held a social dinner out in the open. Special hayilky were sung for this purpose. The youth was not allowed to participate in this gathering. The poor and the village beggars were asked to this dinner.

This is just a short sketch of the Easter customs in Ukraine. It must be remembered that within this general framework there were slight variations, typical only to the villages where they were found.

In describing the Ukrainian Easter customs, I was thinking of the customs celebrated by our forefathers, and not by our contemporaries in the Ukraine. It is impossible to suppose that the same joy fills their hearts now, as it did in the days gone by. Since religion is discouraged, it is probable that Easter is losing much of its religious significance. There is one thing left to our brothers in the Ukraine which the enemy cannot take away from them. This is the return of the beautiful spring which continues to evoke the same sentiments as it did ages ago. It nourishes the hope that their freedom will rise like the bountiful spring and the triumphant Christ.

Olenka Negrych

HAYILKY

Perhaps no other Ukrainian custom mirrors our past as well as do the Easter singing-games, "hayilky" or "vesnyanky". They inform us about our forefathers who lived thousands of years ago. Even a superficial study of these singing-games enables us to understand our forebear's way of thinking and their way of life.

Unfortunately, these beautiful singing-games are almost foreign to many of us. Spring comes much later in Canada, making outdoor games impossible at Easter time. Our mothers and grandmothers who were born in the Ukraine remember this custom well, for perhaps one of the happiest moments in their young lives is connected with them. While playing hayilky they have felt this unforgettable joy which lifted the hearts of the Ukrainian youth for countless centuries at Easter time.

Should we ever have the opportunity to watch these games, we would not fail to notice the boundless joy which radiates from the faces of the participating youths and maidens. They rejoice at the triumph of life over death with the same exuberant enthusiasm which burned in the hearts of their ancestors in the dawn of history.

For ages immemorial, our ancestors met each season of the year with specific ritual. The happiest and the richest of these ceremonies was the symbolic spring ritual which welcomed the spring, the sun, and the warmth, as well as the new life which vibrated in all living things. Our young ancestors likewise felt this new urge to rejoice with the awakening nature. They reflected this exuberance by creating suitable songs, games, dances, and pantomimes. New songs and dances were added year after year, generation after generation. Ever new experiences, feelings and ideas were turned into songs which were added to the rich treasury of Ukrainian culture. Basically, the "hayilky" were the maidens' ex-

pressions of rejoicing, as the girls are said to have invented them. Generally, however, the village youth participated in these games. This was an excellent opportunity for the young people to get better acquainted with each other. The girls brought their beaux or would-be-beaux exquisite Easter eggs on beautifully embroidered handkerchiefs. They usually played together, although sometimes the youths executed their own hayilky, which portrayed battles and strife. To see this energetic youth together was the joy of the entire village. The girls wore colorful floral headdress with flowing streamers. Both sexes were dressed in their national costumes. This was a beautiful greeting to spring by the Ukrainian people.

Hayilky are valuable to us, not only because they are beautiful expressions of the Ukrainian spirit, but also because they tell us about the lives of our forefathers and their culture. From these hayilky we learn of our pagan ancestors' entire attitude toward life. For instance, we learn that they had high standards of morality and that they strived for unity and harmony, both in family and in communal life. We learn that they were intrigued by the powers of nature, and that they tried to understand God. In these ancient "hayilky", they tell us about their possessions and material wealth. All phases of their life are exposed to us.

Just as the words of the "hayilky" portrayed contemporary life, the various games, dances and pantomimes told stories of their own. They were the physical expressions of the singing part of the "hayilka". When the young people formed a ring and moved from left to right, this motion alone symbolized the warm spring sun. This was the basic prayer for warmth and prosperity. Another circle with specific movements symbolized a wreath and marriage. Depending on special actions and movements, this hayilka had the power to bring about a marriage or dis-

courage it. Another set of movements symbolized the gates and the bridge connecting our world with the spiritual world of the dead and the unborn. Happiness, the sun, fertility, fortune and health entered man's world via this passage. A hayilka, "Zhuchok" (the beetle) rejoiced at the awakening of nature; in the hayilka, "Ohirochky" (Cucumbers) a bountiful harvest was evoked by lifting the arms towards the sun, while the gracefull tilting of the lithe young bodies symbolized the rapid growth of a plant.

Our forefathers performed these spring dances in the forests and on the river banks. The forest in ancient times was a sacred place. It provided protection and food. It was believed that the good spirits and the souls of the forefathers lived in the forests. The forest, too, was a home of the bad spirits. This was a direct relationship between man and his surroundings. Man played and performed rituals in the forests. It is from the word "hay", meaning forest, that the spring song of rejoicing, "hayilka," got its name. Hayilky were also called "Vesnianky" or happy greetings to spring.

With the coming of Christianity, attempts were made to destroy all traces of paganism. The "hayilky" were too deeply ingrained in the souls of the Ukrainian people to be carelessly discarded at this point we witness a blending of Christianity with native Ukrainian culture. Instead of yearly worshipping nature's rebirth, the people now celebrated Christ's Resurrection. Biblical characters were introduced into some hayilky, while the youth was required to execute the spring dances in the church yard instead of in the forests and on river banks.

But the hayilka continued to portray the lives and the history of the Ukrainian people. Soon the Turks, the Tartars, the Poles and the Muscovites found their way into the hayilky. The population's reaction towards these intruders is clearly conveyed. 1861 witnessed the emancipation of the serf. This event was soon recorded in a hayilka rejoicing the event.

The Ukrainian hayilka, stemming from the poetic primitive mind attempting to understand nature and God, is a precious element in our culture. It intrigues us with its simple straightforward expressions, but because of its repetitive qualities and numerous Ukrainian idiomatic expressions, it is difficult to translate into

another language without losing its beauty or the gist of ideas expressed.

The evolution of our tribal life, our language and history could be traced through our hayilky. The existence of basic identical versions of hayilky in all parts of the Ukraine prove that the forefathers of the Ukrainians occupied that tual possessions. The triumph of good over contrary to what the enemy historians of the Ukrainian people would like the world to believe.

As yet, we do not know all that there is to know about these joyful spring hayilky. Much research is still necessary before we can fully understand this branch of our culture. Ukrainian folklore has not been recorded until comparatively recent times, and so many valuable pieces of this folk poetry were lost. The numerous raids inflicted on the Ukrainian people since the beginnings of their history must have ruined numerous folklore, especially when entire villages were wiped out. But nothing can compare with Russia's mad drive to annihilate our culture and to erase all differences between the Ukrainian and Russian people.

In spite of this the Ukrainians have displayed great fortitude in adhering to their spiritual possessions. The triumph of good over evil, of life over death which we are celebrating now, leaves us with a fresh hope that the day is near when youth all over Ukraine will sing hayilky, rejoicing the death of slavery and the birth of freedom.

A lesson in making Ukrainian Easter eggs in Edmonton.
From left to right: Donia Evasiuk, Mrs. Kalyna Zasiybida, instructor, Elena Verchomin.

Наше здоров'я

НАДМІРНА ВАГА ТА ДІЄТА

Гіпертонічна хвороба є тривале підвищення артеріального тиску. Виникає вона у наслідок тривалих і сильних хвилювань, та напружень нервової системи. Важливу роль у розвитку хвороби відіграють також нирки, тому, що при порушенні кровообігу у нирках утворюються судинозвужувальні речовини. У дальшому розвитку уже наявної гіпертонічної хвороби відіграє роль також розлад діяльності залоз внутрішньої секреції, надниркових залоз, гіпофізу та яєчників. Значну роль у виникненні гіпертонічної хвороби відіграє також недостатність фізичних вправ (праці інтелектуалістів), переїдання, інтоксикації (нікотина). Гіпертонічна хвороба виникає найчастіше у людей середнього і старшого віку, а часами спостерігається й у молодих людей. У жінок найчастіше з'являється, або посилюється у клімактеричному періоді (change of life). У початковому періоді гіпертонічної хвороби хворі скаржаться на біль голови, слабкість, шум у вухах, безсоння, швидке втомлювання, голова тяжка, у пальцях рук почуття задеревіння або відчуття повзання мурашок. З'являються ознаки артеріо-склерозу.

Лікування гіпертонічної хвороби полягає у тому, щоб відновити нормальну регуляцію артеріального тиску шляхом забезпечення гігієнічного способу життя призначенням відповідних ліків. Хворі повинні мати достатню кількість відпочинку та сну. Нервово-психічна сфера мусить бути заспокоєна, усі травмуючі причини мусять бути усунені. Хворі мусять приймати заспокоюючі ліки за порадою лікаря. У дієті хворих треба обнизити харчові продукти, які сприяють розвиткові артеріо-склерозі (яйця, жирне м'ясо) заборонити їсти м'ясні супи, гострі і солоні страви, що викликають спрагу. Уживання соли та плинку треба значно зменшити. Цілковито заборонити курення тютюну та вживання алкоголічних напоїв. Деякі хворі з високим тисненням крові дуже бояться, коли лікар їм вимірює тиск. Дехто має страх перед самим апаратом, думаючи, що це буде болюче, а дехто воліє краще не знати, думаючи, що високий тиск обов'язково приводить до стану інвалідності і навіть до передчасного кінця. Таке поняття є цілком невірне тому, що вимірювання тиску крові нічого крім користи не при-

носить, навпаки є захистом від усіх тих неприємностей, що можуть прийти у майбутньому.

Вимірювання тиску крові дає нам правдиве уявлення про роботу серця та про стан кровообігу. Допомогає заздалегідь запобігти розриву або закупорці дрібних судин. Також вимірювання тиску часто дає можливість застерегти вагітну жінку від тяжких ускладнень під час родів. (Самоотруєння організму отрутами вагітності). Також дає можливість виявити недоліки у роботі нирок.

Для того, щоб тиск постійно лишався на нормальному рівні треба, щоб у серцево-судинній системі постійно був відповідний тиск, який би допомагав проштовхувати кров через великі та малі судини, годуючі усі органи. Тільки завдяки постійному нормальному тиску у судинах живчик життя ні на хвилину не зупиниться. Але варто тискові крові ослабнути як усі функції організму послаблюються, а потім і зовсім зупиняються. Лікарі часто спостерігають протягом дня легкі відхилення тиску крові від норми, що викликаються потребами організму. Ріжні душевні переживання часто бувають джерелом наглого підвищення тиску крові мало що на 50%, але варто людині заспокоїтися і тиск зараз же вертається до нормального стану.

Нормальний тиск трохи підвищується під час сприймання їжі та зменшується під час сну, і зранку знову підвищується, коли людина починає знову працювати. Протягом усього дня тиск увесь час змінюється у залежності, що людина робить. Нормальний тиск крові у здорової людини постійно колихається поміж 110-150 макс. та 70-95 мін., і таким чином ті люди, в яких тиск крові раніш визнавався високим або низьким, у дійсності є цілком здорові.

Треба також мати на увазі, що є такі люди, які під час вимірювання тиску крові у лікарському кабінеті зовнішньо лишуються ніби зовсім спокійні але внутрішньо дуже хвилюються, що безпосередньо відбивається на результаті вимірювання.

Дійсну причину високого тиску дуже тяжко вяснити і приблизно 80% пацієнтів з високим тиском так і лишуються з невиясненою діагнозою (причиною). У більшості напружень виникає з самих малих внутрішніх напружень

(турботи, хвилювання, перевтома). Якщо такі напруження набувають постійний характер з дня на день, то уся серцево-судинна система піддається тяжкій зміні, серце збільшується, поширюється, намагаючись виконати зтяжку роботу. У той же час стінки судин гублять свою еластичність, твердіють і це ще сильніше спричинює збільшення тиску крові.

Кінець кінцем уся серцево-судинна система нагадує собою старі заіржавлені забиті накіпком труби.

Високий тиск не є хвороба сама по собі, але є симптом якогось внутрішнього розлад-

нення організму. Якщо пацієнт боїться й уникає перевірити тиск крові, він зрештою нічого не знає про стан свого здоров'я і не може попередити можливі наслідки та ускладнення високого тиску крові. До таких наслідків причислюємо; ослаблення серцевої діяльності, виникнення тромбу усередині серцевої судини та розрив або закупорка дрібної мозкової судини, судини ока або іншого органа. Бажання уникнути вимірювання тиску крові йде не на добре, бо не знаючи стану свого здоров'я, тільки збільшується хвилювання, а це головна причина високого тиску.

Д-р В. Я.

СВЯТО ЧЛЕНСТВА І ПРИВІТАННЯ ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ”

Кожного року відділ ім. О. Кобилянської в Саскатуні улаштовує в лютому чайне прийняття в честь нових членок Т-ва. В програму входять точки: привіт голови, введення нових членок і вручення їм відзнаки Союзу, доповідь на тему дня і чайна гостина. До свята членства долучено цього року відзначення появи журналу “Промінь”, якого перше число появилось у січні.

Свято відбулося 14-го лютого в неділю по полудні, під керівництвом пані Йоганни Михайленко. У своїм вступнім слові, пані Михайленко пояснила значіння свята і щиро повітала появу журналу “Промінь”.

Голова відділу пані Р. Драган привітала присутніх, а нових членок зокрема. Вона дала короткий перебіг Союзу Українок Канади, звертаючи особливу увагу на його цілі і потреби.

Слідувало введення членок і вручення відзнак, яке виконали — пані Р. Драган і пані М. Мадюк. Нових членок прибуло за минулий рік 36, багато з них, це прибули з околиць на сталий побут до Саскатуну.

Святочну доповідь виголосила пані С. Стечишин, осново-

положниця і перша голова нашого т-ва, яке зорганізувалося ще 1923 року.

У своїй обширній промові прелегентка зупинилася на перших скромних початках, як поступенно зростало наше життя на різних відтинках і сьогодні остільки поширилось, та виховало нас, що маємо вповні досвідчених жінок, які виконують журналістичну працю.

“Наш журнал виріс з маленького “Жіночого Кутка” в “Українським Голосі” — сказала пані Стечишин і закликала присутніх піддержувати журнал “Промінь”, — бо він має бути душею й очима для нас. Ми мусимо його не тільки передплачувати, але й читати. Прелегентка досить чітко заторкнула справу української мови, якої ми ніколи не навчимося і не збережемо, як не будемо читати по українськи. Ми замало читаємо взагалі, отже мусимо заставити себе до читання добрих українських книжок, журналів, часописів. Нам треба озброювати себе знанням. Москва хоче нас змести зі світу і всякими способами голосить світові, що перлини

української літератури і культурні надбання завсіди належали до неї, а не до нас, українців. Не будемо читати, не будемо знати, що нас обкрадають. А як не будемо знати про себе нічого, то як будемо знати, що маємо і що вкладаємо в мозаїку канадської культури, про яку все говоримо?

Була на святі і виставка українських журналів зо збірки пані Савелі Стечишин. Було й кілька журналів в англійській мові про українські справи, що їх видавали українці. Виставка викликала багато зацікавлення, а пані Стечишин переповідала історію кожного видання.

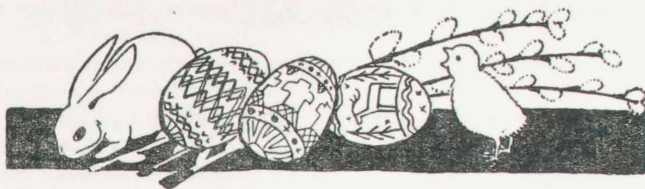
При чаєві не бракувало тем до дискусії по такій цінній доповіді і можна було відчутти, що промова пані Стечишин лишила чималий вплив.

Святочний настрій викликала ціла обстановка залі — столики накріті вишиваними обрусами, квіти на них, свіжо мальована заля і добрий піднесенний настрій членства.

Дотепер наш відділ придбав 60 передплат і пожертв разом, попередніх і з теперішнім чаєм \$224.55.

Емілія Табашнюк, секр.

Відділ для дітей

Вже грають дзвони Великодні

Вже грають дзвони гимн могучий,
Заплелось сонце в гайлики —
І сміхом срібним та співучим
Дзвенять вербові пупінки. . .

З землею небо в пісню злилось
І пісня лине до небес —
День кропить соняшним кропилом:
Христос Воскрес! Христос Воскрес!

А над гаєм, де сперлось небо,
Повисли кучерики хмар —
Та срібних бджіл дзвенить молебен,
Мов сто нових співучих арф. . .

В нас серце кожного радіє,
Що вже весна, що сніг вже щез —
Та що сповнилися наші мрії:
Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Т. К.

Іде весна

Ось, весна, весна, весна —
Співають діти вже —
Царівна пречудесна
З-за гір до нас іде. . .

Проміння теплі сонця
Стопили склистий лід,
Вже видно крізь віконця
Весняний, ясний світ. . .

Пташки летять ключами,
Збудився ліс і гай. . .
Луки вкрились квітками,
Зазеленівся плай. . .

Царівна пречудесна,
Мов привид, наче сон. . .
Ах весна, люба весна
Сміється до вікон.

І. Трешневська

ВЕЛИКДЕНЬ

Діти швиденько розговорилися, взяли з собою крашанок і побігли з дому за ворота. Та то просив тітку, щоб дозволила їм вільно погуляти.

Волик сховав у кишеню гарне дерев'яне яечко, що подарувала йому тітка. Воно було помальоване пташками і квіточками і відчинялося, а в середині лежала рибка, що гнулася на всі боки, як жива.

Діти зібралися на горбочку біля гойдалки, і тим приєдналися до веселого гурту.

Діти почали цокатися навбитки крашанками.

У одного хлопчика видалася найміцніша крашанка. Він побив нею усі навкруги і Левкову і Воликову. Волик почервонів і збентежено подивився на Лялю. Але Ляля заспокоїла його:

— Це нічого, це так бавляться. — Своєї крашанки вона не дала.

Коли це хлопчик-переможець обкрутнувся і раптом ударив по крашанці, що тримав у

руці худенький білявенький хлопчик, стоячи осторонь. Крашанка хруснула, а білявий хлопчик жалісно заплакав. Дужчий засміявся і подивився на Левка.

— Ну чого ж плакати? — озвався Левко, — ти рева!

Дівчатка мовчки дивилися на бідного хлопчика.

— У нього тільки та крашанка, — нарешті сказала одна з них. — Йому не дадуть другої, у нього мачуха.

Ляля тривожно й уважно глянула на білявого хлопчика.

— Чому у нього нема більше крашанки? — запитав Волик, сіпаючи Лялю за руку.

— Бо у нього не своя мама, а чужа, вона не жаліє його.

Волик підійшов до хлопчика, сам весь червоний і збентежений. Хлопчик перестав плакати і несміливо дивився на нього.

— На ось мою писанку, — сказав тихенько Волик і витяг з кишені дерев'яне яечко.

Білявий хлопчик, не ймучи віри такому щастю, поглядав то на яечко, то на Волика.

Дівчатка скупчилися коло них.

Воно відчиняється, — додав Волик і показав рибку, що лежала в яечку.

Переможець підскочив до Волика і задрібно дивився на цяцьку.

— На! — сказав Волик, подаючи білявому хлопчикові яечко.

Той узяв обережно і все личко його засяло радістю.

— Ляля задоволена звернулася до нього.

— Візьми і мою червону крашанку, вона ціла і ходи до нас, я дам тобі сирної паски.

— І мені можна? — спитав хлопчик переможець.

— Іди зо мною, — відповів йому Левко.

Ляля обернулася до дівчаток.

І ви всі ідіть. Тато сказав, щоб ми покликали вас у гості.

Дівчатка глянули одна на другу і посунули разом. Вся компанія весело пішла на запросяни.

Волик пристав до білявого хлопчика і скоро зовсім потоваришував із ним.

Левко і Ляля з гордістю вели за собою своїх гостей, дбаючи якнайгостинніше привітати їх.

В. О'Коннор-Вілінська

ХРИСТОС І ТЕРНИНА

(Побожний переказ)

Колись, давно, тернина не цвіла. А про те, яким чином вона дійшла до цвіту, оповідає так побожний переказ:

Римські вояки на домагання жидів-фарисеїв зловили Ісуса і провадили звязаного на допит. Дорога вела з Оливного Городу неуправним полем, де росла тернина.

І коли Ісус проходив біля одного куща, тернина під подувом вітру діткнулася Його одержі і болісно застогнала.

Почув Христос, Син Божий, цей стогін тернини, пристанув і промовив:

— Чого так важко зідхаєш, колюча тернино?

— Жаль мені і соромно мені, Сину Господній, що колючки мої ранитимуть Твоє Боже-ственне чоло, бо з терня мого вороги вінець Тобі готують. Це діється проти моєї волі, отже я тому не винна.

Зрадив Христос, що тернина Йому співчуває, і сказав:

— Так справді станеться, тернино! Та це воля Господня і вини твоєї в тому не буде. Голову мою покалічить твоє терня, та вина і кара за те впаде на мучителів моїх. Твоє милосердя надо мною і твоє співчуття зо мною видні Господеві. А твоя невинність буде засвідчена перед усім світом. На знак того, що ти невинна, ан-

гели небесні щовесни обсіпатимуть тебе білим цвітом, мов одягнуть тебе в ангельські сніжнобілі шати. І так буде всім, хто зо мною співчуває.

І сказавши це, доторкнувся звязаний Христос куща і тернина покрилася рясним білим цвітом. І від тоді щороку цвіте тернина й пригадує світові про Христові муки і про свою невинність.

Засади, після яких живе одиниця називаємо моральністю. Засади, після яких живе суспільство, називається законами. Засади, після яких живе держава, називаємо конституцією.

Горн

Для наших господинь

ВЕЛИКОДНЕ ПЕЧИВО

Серед Великоднього печива чомусь головне місце займає баба, однак дійсно головним печивом є паска. В Канаді українські господині мало випікають пасок, тоді, коли в Україні паску пекли велику і пекли кілька пасок з різними декоративними прикрасами-виробами.

Понище подаємо припис паски і способи її виробу, які ілюстровані. Припис надіслало жіноче т-во, відділ ім. Л. Українки в Едмонтоні. Припис подає і демонстрацію перевела пані Єлисавета Простибій.

ПАСКА

(З цього припису вийде 3 паски, середньої величини)

2 пачки дріжджів (флейшменс)
½ горнятка теплої води

1 столову ложку цукру — розпустити дріжджі й цукор у воді. Хай постоїть 10 хвилин в теплом місці

Взяти —

5½ горняток теплої води

¾ горнятка цукру

6 горняток муки — це все добре вимішати і додати розпушені дріжджі. Добре вибити. Хай постоїть від 1 до 1½ години в теплом місці.

Взяти —

6 яєць, вибити на шуму і додати до розчини. Додати ½ фунта масла, або краще ¼ фунта масла а ½ горнятка оливи до печива (Мезол оїл)
2 рівні столові ложки соли

Додати 7—8 горняток муки (уживати муку „Робін Гуд“). Добре вимісити і покласти на 1½ години щоб виросло. Тоді легенько знова вимісити і відставити на ½ годин. Тепер можна паску виробляти:

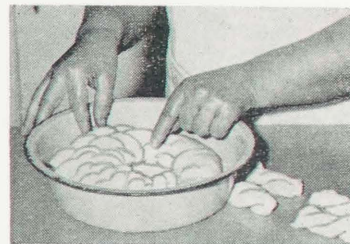
Тісто розділити на три рівні частини — на три паски. Добре вимастити три посудини, в яких печемо паски. Розмір — 12 цалів круглі, — 2-3 цалів високі

Зробити з кавалка тіста паланицю, ¼ цяля грубу, і вложити на дно посудини —

З кавалочка тіста витачати рівенький валочок, 1 цаль grubosti — вложити поверх паланиці, на віддаль 1

цяля від країв посудини.

Витачати два довгі валочки, не більш як ½ цяля заврубшки, — сплести їх рівенько удвоє — порі-

зати на кавалочки — 4 цілі довгі — Складати ці кавалочки, один коло одного, **скісно**, поверх круглого валочка у посудині, аж поки буде ціла вкрита.

Витачати знов два валочки, так як і перші, сплести їх удвоє і обложити їх попри краї посудини, щоб закрити кінчики кавальчиків.

Накінець, витачати 4 валочки, як і перші — сплести їх у четверо — (по дві до купи, а тоді разом) — розрубати це на дві частини — одну більшу, другу меншу. Вложити меншу частину в середину (порожню) — накрити більшою частиною — це виробляє хрест.

Робимо кучері:

Витачати валочки, не більш ½ цяля. Порізати на 4 рівні частини. Беремо один кусник і починаємо скручувати з кінців, — один кінець до себе, другий від себе, так що ви-

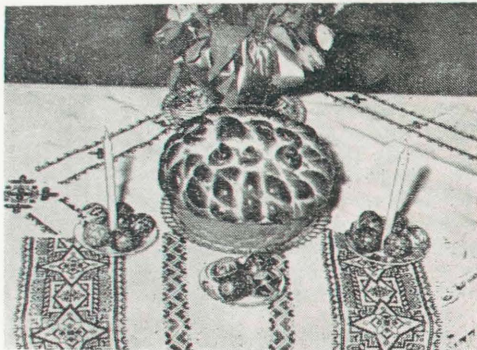
биться кучер у формі числа 8. Поставити по одному кучерові на всі 4 кінці хреста. Дати паскам вирости,

принаймі 3 рази тої величини що вироблені.

Помастити легенько добре розбитим яйцем.

Пекти 1¼ години — на початку дати температуру від 375 до 400 — щоб паски зарум'янилися — на яких 15 хвилин, тоді зменшити температуру до 350.

БАБА

- 8 горнят сухої муки
- 2 пачечки дріжджів (Флейшменс)
- ½ кварта молока
- 20 жовтків
- 1½ склянки масла
- 1½ горнятка цукру
- 1 ложечку ванілії
- ½ ложечки соли

Зробити розчину з 8 горнят муки і півкварту літеплого молока. Дріжджі розпустити в теплій воді — (півгорнятка і додати ложку цукру). Змішати дріжджі з розчиною і додати 20 жовтків, добре вибитих, вимішати і поставити в теплім місці, щоб підрісло.

Коли тісто підрісте, додати 1½ склянки розтопленого масла 1½ горнятка цукру, ванілію і місити одну годину. Тісто викладати відразу у виготовлені форми, наповняти лише одну третину. Як підрісте пекти у 300 Ф. Приблизно пів години.

ПАСКА

Подаємо ще один припис паски, який дещо відмінений від попередньої. Цей припис подала добр. Стефанія Юрківська з Вінніпегу.

- 2 гор. молока
- 2 гор. води
- 2 пачки дріжджів
- 5 ложок масла
- 5 ложок цукру
- 1 ложечка соли
- 3 цілі яйця

- 2 жовтки
- 12 горнят муки

Молоко запарити. Додати до нього одно горнятко теплої води. Відразу додати сіль, масло й цукор і відставити, щоб простигло. До другого горнятка теплої води додати одну ложечку цукру і дріжджі. Як молоко простигне додати розбиті яйця й

жовтки і дріжджі. Додати муку й добре місити. Тісто має бути густе. Як ще липне до рук, додати більше муки. Місити около 8 хвилин. Відставити в тепле місце, щоб підрісло. Виробити тоді знов відставити, щоб підрісло. Тісто має бути густіше як звичайно, щоб давалося виробити в декорації й щоб не підсипати муки як виробляється.

НАЧИНКА

- 1 гор. тертого хліба
- 1 гор. тертих „сода біскетз”
- ½ гор. молока
- 4 або 5 яєць
- 2 малих цибулі

Чверть гор. масла або маргарини, кілька гілочок зеленої петрушки, кавальчик салери або листочків салери, зубочок часнику як хто бажає, соли й перцю до смаку.

Присмажити одну цибулю на маслі. Перетерти хліб і масло. Покришити на дрібно другу цибулю, петрушку, салеру й часник і додати до хліба. Посолити до смаку. Додати молоко й яйця. Добре замішати. Печи в мірній печі 350°.

Ця начинка сама по собі дуже смачна. В деяких частях України її спеціально приготують на Великдень.

С. Юрківська

ХРІН ДО ШИНКИ

- 2 ложки масла
- 1 ложки муки
- 1 горня kwasної сметани
- 1 горня тертого свіжого хрону.

Зробити запражку з масла і муки, щоб була жовто-ясна в кольорі. Відтак додати одно горня сметани і хай закипить. Додати одно горнятко хрону. Посолити, додати оцту і цукру до смаку. Хай це все раз закипить і можна подавати гарячим до гарячої шинки а холодний до холодної шинки.

Як що загустий додати кілька ложок води. Повинно бути як густа сметана.

Подала Ольга Лукомська.

ТОРТ МАКОВИЙ

- 8 середньої величини яєць
- 1 горня цукру
- 1 горня сухого меленого маку
- 1 горня мелених мигдалів (4 унції)
- Сік з половини цитрини

Розмішати сік цитрини з цукром, додати жовтки і добре розтерти. Тепер додати мелений мак, додавати в переміну мигдали і піну з яєць. На останній додаток, щоб була піна з яєць.

Пекти у кухні 350° Ф. — 50 хв.

Пекти торт в круглій 10” діаметрової тортіці.

Як вихолоне вибрати з форми і перекарати на двоє і переложити ніжче поданою масою.

Маса

- 1 горня цукру мучки (айсінг сюгар)
- 4 ложки ананасу (пайнепл. дрібно посичений з пушки)
- 4 ложки масла

1 горнятко мелених мигдалів
Масло добре вимішати з цукром.
Додати ананас і мелених мигдалів
Вимішати і перемастити торт.

Крем (на верх)

- ¾ фунта цукру мучки (айсінг сюгар)

- 1 ложку масла
- 1 білок з яйця
- Сік з одного помаранча
- Сік з одної цитрини
- Цукор розтерти з білком.

Додати сік з цитрини, відтак масло і добре розтерти. Коли загусте, додати потрібну скількість соку з помаранча, виложити крем на верх і боки торта, розправити.

Подала Ольга Лукомська.

Дещо з новішої моди

З приходом весни жінки звичайно думають про убрання. Ті, що цікавляться модами, чекають вісток з Парижу.

Цього року, як подають найновіші репортажі — Париж дає нам напрямок в тонах: білий, або легко-кремовий у ясних відтінках. Строї у всіх виставах були або білі, або в тонах білявих відтінків кольорів, і не лише в суконках, але і в плащах і костюмах.

Друга поява в ноші була поява фалдів, також у всіх виставках. Костюми, коли не мали фалдів то мали повільні спідниці — не прості як олівці, що були минулими роками.

Третя нова поява була принцеска суконка.

Було багато цікавих костюмів з короткими жакетами.

Жакети були, звичайно, коротші і звисали свobodно. Було кілька з пасками. З цими костюмами було багато гарних блюзок — з шифону і сатини.

Вистава "Речі" показував великі циганські кульчики, майже з усіма своїми строями.

"Гриф" показував багато великих білих ковнірів на своїй виставі. "Дийбр" показував довші блюзки поверх спідниці, як також гарно підвишвані вечірні сукні, $\frac{7}{8}$ у довжині плаща.

Довжина спідниць була така як попереднього року.

У моделях показували стоячі ковніри або без ковніра — не лише суконки, але й плащі і костюми.

Рукави короткі і широкі. Рукавиці були довгі, — довші і найдовші.

Капелюхи високі і великі, деякі, як авреоля. Черевики далі із шпичастими носками і тоненькими обцасами.

Настя Сенів

Про користь та шкідливість кімнатних рослин

Квітучі і декоративні рослини не тільки прикрашають квартиру, роблять її затишною, а й створюють сприятливі санітарно-гігієнічні умови для людей, що живуть у ній.

Кімнатне повітря містить близько 0,7 процента шкідливого для здоров'я людини вуглекислого газу, тобто в 23 рази більше, ніж повітря надворі. Листя ж усіх рослин вбирають при світлі вуглекислий газ і виділяють при цьому процесі необхідний для дихання людини кисень, тобто вони є оздоровлювачами повітря. Підраховано, що один гектар зелених насаджень поглинає за годину 8 кг. вуглекислого газу, тобто стільки, скільки видихають його за цей час 200 людей. Рослини виконують не тільки функцію очисника повітря, їм притамана також пілозахисна функція. Вони стають чудовими "акумуляторами пилу": він осідає на їх листях, на кронах, у заглибленнях кори на стовбурах. Крім того, рослини немов би фільтрують повітря, затримують газу і домішки, які забруднюють його.

Недавно наукою встановлено, що багато рослин мають бактерицидні або фітонцидні властивості, тобто здатність виділяти речовини, що віднаджують комах і вбивають найпростіші мікроорганізми — мікроби.

Сильну бактерицидну та фітонцидну дію мають і деякі рослини, що культивують в кімнатах, як-от: евкалипт, колеус, розмарин, герань запашна та інші.

Однак не слід забувати про те, що кожне благо може перетворитися на зло, якщо ним

сильно зловживати. Так і щодо кімнатних рослин. Чим більше їх у кімнаті, тим сильніше їх дія на людей, що живуть у ній, і на мікроклімат.

Занадто велика кількість крупномірних рослин, зосереджених у невеликих кімнатах з низькою стелею, слабо освітлених сонцем, може призвести не до поліпшення повітря в них, а до погіршення.

Коли в кімнаті багато більшомірних рослин, це утруднює циркуляцію повітря. Випаровувана ними волога не встигає розсіятися і сильно збільшується вологість повітря, що особливо небезпечно для вологих і темних кімнат.

У зв'язку з цим слід тримати невелику кількість середньорослих рослин. У кімнатах середнього розміру (25-30 кв. м.) рекомендується мати не більше 3-4 рослини до 100-130 см. заввишки і 5-6 вазонів з невеликими (30-80 см) рослинами.

У північних кімнатах з невисокою стелею рекомендується тримати не більше 1-2 рослини середньорослих і 4-5 низькорослих.

При доборі асортименту рослин для кімнат обов'язково слід врахувати, що деякі рослини є отруйними. Тримати ве-

3 ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Хвальна Екзекутиво:

Насамперед складаю GRATULACIЇ із за успішно доведеного діла — видання журналу „Промінь”, як також і найщиріші побажання світливих успіхів на будуче.

Нехай Господь благословить взнеслу ціль журналу і допоможе промінням його нести між народ світло самопізнання, сіяти та розбуджувати любов до народу і пошану до його культури, кріпити віру українського жіноцтва у власні сили, заохочувати українську спільноту до безперервної праці для загального добра та підтримувати надію на досягнення наміченої мети.

Журнал представляється надзвичайно гарно. Естетичне розладження та делікатні кольори обкладинки дуже мені сподобались. Статті доцільні, чіткі і короткі, що напевно заапелює читачкам. Світлинні здержують око і збуджують цікавість а тим самим спонукують до читання.

Описи і світлинні секції „Наші молоді таланти”, це правдива прислуга родичам з підростаючими діточками. Такі наявні приміри досягнень молоді являються цінною заохотою виховувати дітей в українському дусі без побоювань, що тим спричинять труднощі дітям в науці, або викличуть дискримінацію супроти них.

Матеріал другого числа не менш різномодний та цікавий першого. З дійсною насолодою читаю статті з під пера Оленки Негрич. Статті легко читаються. Хід думок доцільний і ясний — не губиться у фразах. Мимоволі зроджується охота предсказувати (пророкувати) цьому молодому талантові великі осяги на літературному полі.

лікі екземпляри або велику кількість цих рослин у кімнатах небезпечно для здоров'я людини. Це такі рослини, як олеандр, примула та інші.

Вирощуючи багато рослин у кімнаті, необхідно частіше її провітрювати, протирати вікна і листя рослин від пилу, стежити, щоб дерева, висаджені на вулиці, не затіняли вікон.

С. Приходько

Багато доброго можна б ще сказати про матеріал, що міститься в обох числах журналу, але ще більше про тих, що своєю працею причинилися до здійснення мрії і дали змогу випустити журнал у світ таким, яким він є. Перед ними клоню голову і душею радію, що ще одно важне діло, яке Союз Українок Канади думками деліав довгі роки, переведено в життя.

З глибокою пошаною
Анастасія Рурик
Мус Дзьо, Саск.

Хвальна Редакція

Листа і журнал „Промінь” отримав, за що широ дякую.

Ваш журнал надзвичайно добре редагований і мені, як чоловікові сподобався. Отже думаю, що жінки і дівчата повинні всі його читати, особливо теперішні і будучі мами, бо в них вони знайдуть багато цінного для своєї виховальної праці над діточками.

Я ж від себе, дякую вам, жінки, що впустили „Промінь” в темряву українську. Ті всі статті є дуже цікаві, поучаючі, є й поезії. Я й не знав до цього часу, що між вами є й поетеси і шкода, що до цього часу ваші таланти марнувались.

Щоб вашому журналові допомогти, то я посилав передплату своїм п'ятьом донькам і двом невісткам. Звертаюся до старших пенсійників, щоб своїм донькам, невісткам принамерували „Промінь”. Я є старий 77-ий пенсійник, але гріх сидіти дармо. Треба й нам доложити свою цеголку на таке важне діло, бо як каже українська пословиця: яка яблуна, такий і овоч.

Петро Малешук,
Фостон, Саск.

Не можу закінчити листа, щоб не висловити великого вдоволення з причини так гарно редагованого журналу.

Перечитавши „Промінь” від дошки, до дошки, мені „Промінь” радше зорю виглядає, яка словістила світові, що народився Спаситель і прийде переміна у світі... Хай же „Промінь” буде тим, що буде завсіди нести світло для української жінки та освічувати теплом рідного її дім, її родину й її душу.

П. Сліпчук, Едмонтон

Богу дякувати, що такий гарний наш журнал. Я вже ще з першого числа була така зворушена, що нетерпеливо очікувала, коли одержу вже мое число.

Складаю мої GRATULACIЇ за так цінну працю у редагованню нашого журналу „Промінь”. Друге число багато підвищило його вартість і було наче другою несподіванкою по першому, якого всі зразу полюбили.

О. Лукомська, реф. куль.-осв.
Едмонтон

З приводу появи жіночого журналу „Промінь”, хай буде вільно й мені приєднатися до тих численних привітів і радісно привітати журнал „Промінь”.

Бажаю зі щирою душою багато успіхів у поширенні його на славу українського жіноцтва.

Іванна Пуцтелло,
Едмонтон, Алта

До редакції „Промінь”

Ось вже і друге прекрасне число нашої газетки „Промінь”, а я ще за перше не подякувала. Якими словами виявити мою радість, коли отримала перше число „Променя”? Це наче б щось довго очікуване зявилося і радію ним. І справді, що осягнули ми щось дуже гарне...

Читаю „Промінь” від дошки до дошки і передаю іншим, щоб читали. Дякую Богові, що пошастив нам і що обдарував всіх тих, почерез яких сьогодні є нам можливість його читати таким, яким він є. Завзяттям, мудрістю й умілістю. Знаю, що поки буде друкуватися „Промінь”, то буде він освічувати дорогу будучности українцям в Канаді.

Марія Попович,
Васел, Алберта

Хвальна Редакція

Вітаю журнал „Промінь” з щирим одушевленням і хилю голову перед ними всіма одиницями, які не знеохочувались а витривалою працею досягнули ціль нашого свідомого жіноцтва — мати свій власний жіночий журнал. Журнал цей, по всіх закутинах Канади — як по містах, так і по фармах, принесе нам багато користи і з якого ми вже тепер по-

чуваємось гордими і віримо, що для українського жіноцтва він стане смолоскипом культури.

Окремо подобається сторінки в англійській мові. Для нашої теперішньої молоді, а також для молодих родичів ця частина журналу покажеться дуже корисна, коли з неї будуть користатися і її будуть читати не лише приватно дома, а також і гуртком на сходах молоді. Матеріал, який друкується в ній є кінцевим для кращого знання про українські справи, як з минулого, так і з сучасного життя.

Нехай Бог помагає далі виховувати українське жіноцтво, розбуджувати гордість свого походження і активізувати його на своїй рідній українській ниві.

**Стяся Зварич,
Вегревил, Алберта**

Щирі привітання з нагоди появи журналу „Промінь”! Минуло трохи часу, поки наш журнал почав виходити. Жінки, які цікавились журналом, нетерпеливо очікували його появи.

Шукали ми й назви, як має журнал називатися, ріжні імена придумували, але комусь з жінок благородна думка прийшла назвати журнал „Промінь”.

Бажаємо, щоб „Промінь” ніс світло між наше українське жіноцтво, щоб не було ані одного українського дому, де „Промінь” не освічував би його українським словом, українським теплом і світлом.

Союз Українок Канади розкиданий по цілій Канаді і в кожній громаді є досить членок, як бачимо це з річних звітів. Коли б кожна членка стала передплатницею свого журналу (що є святим обов'язком), то нам не треба було б чекати на журнал цілий місяць, а ми читали б його частіше. Тож щастя вам, Боже, у праці, а членству зрозуміння і піддержки так важного діла. Посилаю 10 доларів на журнал і бажаю, щоб правда ширилась для чесного діла.

**М. Гулька,
Вотерфорд, Онт.**

Хвальна редакція „Промінь”

Прочитавши уже друге число „Промінь” почуваюсь до обов'язку висловити признання Союзу Українок Канади за так гарно виготовлений журнал. Мушу сказати, що читаю його з великим задоволенням, а також

більше ознайомлююсь з рухом жіноцтва на полі громадським.

Радію і я з вашого досягнення, і буду старатись по можливості приєднувати нових передплатників. Бачу, що з появою нового журналу, то й жіноче товариство захопилось і постановило передплатувати „Промінь” для бібліотеки.

Щастя вам, Боже, у вашій важкій праці, якою ви можете радіти, бо тим способом ви ширите і підносите рідну культуру та українську справу між широким загалом в Канаді по за нею.

**Олена Мисик,
Непавин, Саск.**

НЕСПОДІВАНКА

В домі панства Грещуків зійшлися знайомі, щоб вшанувати уродини пані Альбіни. Всі гості забавилися дуже весело, а також не забули за наш журнал, що так нетерпляче чекали в своїх домах. На заклик п. О. Юсипчук зложили: пані Альбіна 2 дол.; по 1 дол.: п. О. Урбан, п. В. Доброліж, п. О. Лукомська, п. Н. Лукша, п. О. Лозицька, п. І. Сімонови, п. М. Гренчук, п. Н. Півоварова, п. О. Юсипчук.

Всім щира подяка, а Ювілятці многа літа.

**Ольга Юсипчук
Едмонтон, Алберта**

ХРЕСТИНИ Й ЗБІРКА НА „ПРОМІНЬ”

Дня 13 лютого ц. р. в Катедрі св. Івана в Едмонтоні Високопреосв. Владика Андрей в сослужінні Всеч. о. А. Хруставки та о. прот. М. Фика, охрестив сина о. і добр. Хомяків, надавши йому імя Андрій-Володимир. Під час хрещення співав катедральний хор.

На хрестини прибули гості з Норт Бетлфорд, Саск., попередньої парафії о. О. Хомяка.

З церкви усі присутні гості переїхали до резиденції о. О. Хомяка де з цієї нагоди відбулася гарна гостина. Під час гостини на пропозицію кумів з Норт Бетлфорд переведено збірку на дитячу сторінку у журналі „Промінь”, в честь новоохрещеного маленького Андрійка.

Збірка принесла 34 дол. Цією дорогою куми — пані М. Гарбуз, С. Лазарович, В. Доброліж, О. Лукомська та панове — Др. Д. Мельничук, адв. С. Друзь, Др. Л. Фарина і М. Боднар складають щира подяку усім жер-

тводавцям а маленькому Андрійкові бажаємо ласки Божої на його життєвий дорозі.

Присутня

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ І ЗЛОЖИЛИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

На цім місці подаємо виказ осіб, чи товариств, що від дня появи першого числа „Промінь”, придбали нових передплатників, або зложили пресовий фонд. Робимо увагу, що в цім числі поміщуємо лише невеличку частину виказу і що в слідуєчих числах будемо містити імена всіх тих, що трудилися і трудяться для справ журналу.

Пані Ірина Паньків, Дуфрост, Ман. — 6 передплат і 7 дол. прес. фонд. пані Марія Боянівська, Вінніпег — 7 передплат, пан Петро Мелешак — Фостон, Саск. — 7 передплат, пан Петро Світлик — Келгари, Алберта — 1, пані А. Сарчук, відділ ім. Л. Украинки — Вінніпег — 3, пані Кенашук з Ватсон, Саск. 1, пані Е. Подольська, відділ ім. О. Кобилянської, Вайта — 5. Пожертви:

Пані Анна Токарки від відділу ім. Лесі Українки на прийнятті в домі голови пані Марії Пилишук — \$20.00, пані Гаук, з приводу похорону своєї мами, сл. п. Марти Баер — 15.00 Всеч. о. Стус, Монреал, Кве. з похорону бл. п. Колесника — 5 дол.

ПО ПРАВКИ

В річній звіті відділу ім. О. Кобилянської з Вайти, Ман., що був поміщений на стор. 30 в другому числі „Проміня” були пропущені імена осіб, які увійшли до заряду товариства на 1960-ий рік, а саме: Анна Цисмістрек, заступниця секретарки, Марія Музика, сестриця і Ольга Кадлюк, представниця до Червоного Хреста.

Анна Подольська, голова

В річній звіті відділу ім. Л. Украинки в Овкбурн, Ман., у виказі членів заряду було пропущено імя пані Анастасії Коваль, яка займає позицію ректорської секретарки т-ва.

В моральности людина стоїть перед законами, які сама встановляє, в релігії людина стоїть перед Тим, що дав закони.

Кант

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ВЕРНОН, Б. К.

Відділ ім. св. Ольги

Діяльність т-ва: за рік 1959-тий відбулось 12 місячних зборів, 4 засідань заряду, 12 вечорниць, 4 вечорки писання писанок.

Спільно з членами церковної громади улаштували Йорданську Святу Вечерю, спільне свячене, весняний базар, а під час візитації Преосв. Владика Андрея храмовий обід, прощальний вечерок для студента теолога В. Василюва, обід в роковини сл. п. С. Б. Микитюка, золотий ювілей для п-ва Дишлевих, срібний ювілей п-ва Прихідків. Т-во вручило дарунків п-ву Юзикам на їх золотий ювілей.

З нагоди мясниць, т-во приготувало пущення спільно з членами Українського Народного Дому. Т-во улаштувало: роковини Л. Українки програмою і чайним прийняттям, Свято Книжки, День Матері і 25-літній ювілей членства.

Жін. т-во устроїло чайне прийняття, продаж домашнього печива і писанок з чого дохід вислало на видавничий фонд журналу „Промінь”.

Членки шили і ходили збирати на Червоний Хрест. Комітет відвідує хворих у шпиталі, дарує квіти і писанки на Великдень.

Заходом т-ва відбувся осінній базар і вечера. За рік т-во устроїло 5 випродажів домашнього печива, 3 бігго, 2 пікніки.

Т-во належить до місцевої Жіночої Ради. Словнило свій бюджет до централі, жертвувало на місцеву церкву і епархіяльну хату \$1,579.50, епар. хату в Едмонтоні 50 дол., на Інститут св. Івана 30 дол., на журнал „Промінь” 25 дол.

Фінансовий звіт:

Осталось в касі з 1958 р. \$ 240.06
Приходи в 1959 р. 2,080.32
Розходи в 1959 р. 2,053.09
В касі осталося 267.29

Заряд товариства на 1960 рік — пані: В. Кучер — голова, Є. Ірйичук — заст. голови, К. Третяк — рекор. секр., К. Винничук — заст. рекор. секр., П. Кіндрачук — фінан. секр., М. Сокол — касієрка.

Контрольна комісія: М. Михайлюк, Н. Микитюк і К. Прихідко.

Господині: А. Пенюк, П. Гакман, М. Сокол, А. Лучак, М. Бабич, М. Попович, Н. Малиш, В. Кріпякевич і А. Остафійчук.

Сестриці: М. Вигнан, Ф. Копан, А. Лучак, М. Дудчак, А. Ромак, В. Малаш, А. Пенюк, Є. Лупул, А. Антонішин, М. Лошна і Н. Чипіжук.

Комітет Червоного Хреста: П. Гакман, А. Малаш, М. Попович, В. Несміла, М. Сокол, і Д. Павлишин.

Комітет відвідування хворих: (добр.) Василів, М. Сокол, П. Гакман, В. Кучер.

Комітет мистецтва: К. Винничук, А. Лучак, П. Гакман і Н. Микитюк.

Музейний комітет (добр.) Василів і М. Михайлюк. Бібліотекарка — добр. Василів.

Річні збори т-ва ім. св. Ольги при Укр. Греко-Православній Церкві відбулися 22-го гр. 1959 р. в церковній залі.

Василина Кучер, голова

Катерина Третяк, секретарка

ФЛИН ФЛОН, МАН.

Відділ ім. Л. Українки

Діяльність т-ва: За рік т-во відбуло 9 місячних сходин і одно засідання. Товариство перебрало офіційно опіку над українською школою, яка і так все була під нашою опікою. До школи учашає 26 дітей, навчають в українській школі о. С. Кіцюк і добр. Г. Кіцюк, в недільній школі — п. Л. Бойчук, п-а Л. Клевчук і добр. Г. Кіцюк. До недільної школи учашає 30 дітей. Т-во відсвяткувало роковини Т. Шевченка і День Матері. Відбулась урочиста Панахида по бл. пам'яті О. Петлюри.

Спільно з членами церковної громади, членкині ходили колядувати. Дуже милою несподіванкою для всіх були юні колядники української школи, після якого діти одержали від св. Миколая дарунки.

Була влаштована Різдвяна забава з виміною дарунків, на яку запрошено як гостей дві найстарші жінки з нашої громади. Товариство купило гарні дарунки для голови і добродійки, та маленькі нагороди для тих членок, які не пропустили ані одних сходин. Для всіх бажаних була вечера у рест. „Роял”, з нагоди відвідин нашого відділу п. С. Пауш, секретарки управи централі. Заходами відділу, членки приготували для громади два спільні обіди: під час візитації нашої громади Владикою Ми-

трополитом Іларіоном, та ювілейний обід для відзначення 6 річниць першого Богослуження в нашій церкві.

Устроїли два вечорки, один на фонд журналу „Промінь”, одну весільну вечерю. Для інших організацій приготували 24 вечери — бенкети. Три продажі печива і одно чайне прийняття. Два продажі уживаного одягу та осінню розігравку. Купили 63 українські книжки до шкільної бібліотеки. Полотно на нові вишивані обрусидо до церкви. Товариство вислало делегатки до Едмонтону на наради в справі журналу і на Провінційальний З'їзд до Вінніпегу.

Пожертви: на місцеву церкву \$816.09, на місцеві добродійні цілі \$75.95, на Колегію св. Андрея 15 дол., організаційний фонд Союзу 25 дол., на журнал 10 дол., інше 10 дол. Вислано бюджет до Централі в сумі \$30.75.

Фінансовий звіт:

З 1958 р. залишилось \$692.67
Приходи в 1959 р. 2,290.77
Розходи в 1959 р. 1,962.27
Залишилось 1,021.17

З огляду на те, що наша громада ще не має власної резиденції для пароха, товариство присвячує багато енергії на здобування фондів і через брак часу, занедбувало освітньо-культурну працю. Цього року маємо бажання присвятити цій діяльності більше часу.

Річні збори т-ва відбулись 20-го січня 1960 р. в церковній залі.

Заряд на 1960 рік: пані — Л. Андрейчук — уст. голова, М. Скварчук — голова, М. Янкович — заступ. голови, добр. Г. Кіцюк — секретарка, Р. Малюта — заст. секретарки, М. Клевчук — касієрка. Контрольна комісія — П. Мендро, К. Сторожук, Л. Киба. Сестриці: Л. Киба, А. Олійник, М. Сморгай, А. Перепелюк, А. Кадичук, К. Сіра.

Господині: М. Прочук, М. Сморгай, П. Андрейчук, Р. Малюта. Комітет відвідування хворих на місяці січень і лютий: пп. А. Кадичук та М. Сморгай. Представниця до заряду церковної громади — п. Л. Киба.

Марія Клевчук, заст. голови
Галина Кіцюк, секретарка

ТОРГИЛД, АЛБЕРТА.

Відділ ім. О. Басарабової

Відділ Союзу Українок Канади ім. О. Басарабової в Торилд має 24

членкинь. Діяльність товариства за минулий рік: відбулось 9 місячних зборів і одні спеціальні збори, т-во улаштувало 1 бінго, 1 випродаж домашнього печива і чай. Відбувся вклад лекторки з департаменту Домашньої Економіки, яка давала рукописи до складу на скору рилку перекусок. Т-во улаштувало вечерок свята у пам'ять Ольги Басараб і Лесі Українки на яких були читані реферати. Мали свято День Матері, на яким т-во вшанувало найстаршу членку; членки приготували одну перекуску і 3 обіди з нагоди: окружного з'їзду, на храм і на базар. Базар зробили спільно з членами громади. Вислали делегатку на з'їзд до Васетни і до Едмонтона.

Товариство жертвувало: на Червоний Хрест, на фонд О. Преглорі, ювілейну книгу, журнал „Промінь“, на українську школу. Українська школа у нас спільна, до якої вчашає 121 дітей і де вчать 6 учителів одну годину по школі.

Заряд товариства на 1960 р.: пані — А. Томнюк — голова, М. Волощук — заст. голови, А. Рудницька — секретарка, Ю. Седляк — заст. секр., Л. Татарин — касієрка. Сестриці — К. Гавалко, А. Горещька, М. Доманко. Господині — К. Клебак, О. Фещук, Р. Борко, Е. Дідух, Х. Рожак, М. Яхимець, П. Вінійчук. Контрольна комісія — Л. Яхимець, С. Остафійчук, А. Томнюк.

Марія Волощук, голова
Анна Рудницька, секр.

МАЗЕПА, САСК.

Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори жін. товариства відбулися 4 грудня 1959 р. в Українськ. Народн. Домі. Збори були успішні і було на них поважне число членок.

Діяльність товариства: за рік товариство відбуло 4 місячних зборів, 6 засідань заряду. Заходами товариства приготовлено такі свята: День Матері, Свято Мазепи, День Подяки. Членки товариства приготували й видали 2 громадських обіди на Зелені Свята і як прощали о. Дячину, також одну осінню вечерю. Для придбання фінансів товариство улаштувало забави бінго і гра картова, також проводило перекуски на інших забавах.

Товариство зложило жертви у минулім році на наступні цілі: Народний Дім 60 дол., фонд „Українського Голосу“ 5 дол., Інститут П. Моги-

ли — 5 дол., Союз Українок Канади — 5 дол., жертва на журнал — 10 дол., недугу рака — 5 дол., Дитяча оселя 25 дол.

Фінансовий звіт:
Осталось з 1958 р. \$559.10
Приходи в 1959 р. 649.36
Розходи в 1959 р. 639.21
В касі осталося 569.25

Заряд товариства на 1960 рік: пані: Ольга Маковська — голова, М. Снятинська — заст. голови, Адріанна Ягольницька — рек. секр., Мілька Киба — фін секр., Катерина Карній — касієрка. Контрольна комісія: А. Андрусак і Ф. Путерія. Програмовий комітет — Дорис Маковська, Дорис Андрусак і М. Снятинська. Господині — Ф. Путерія, М. Киба, К. Маковська, Е. Ойстрик.

О. Маковська, голова
А. Ягольницька, секр.

ЕНДЕВОР, САСК.

Відділ ім. О. Кобилянської

Діяльність т-ва: членкині устроїли один базар. Пані Марія Юрків і пані Марія Татарин з кількома дівчатами ходили колядувати. Заколядували 79 доларів і всі гроші дали до церкви.

До Народного Дому дали \$18.29. На Червоний Хрест дали 5 дол. пані Анна Корній здала фінансовий звіт як слідує.

В касі осталося з 1958 р. \$224.46
Приходи в 1959 р. 292.41
Розходи в 1959 р. 229.88
В касі осталося 286.99

На наступний рік вписалося 15 членок. Річні збори відбулись 30 грудня 1959 р. в домі пані Марії Юрків.

Вибрано заряд на рік 1959-тий: пані — Анна Корній — голова, Марія Причун, заст. голови, Олена Віварук — секретарка, Розалія Рутковська — касієрка. Контрольна комісія — Марія Юрків і Катерина Гриба. Господині Марія Юрків і Анна Костачук.

К. Гриба, уст. голова
О. Віварук, секр.

СТ. КЕТЕРІНС, ОНТ.

Відділ ім. Л. Українки

Діяльність: товариство відсвяткувало роковини Лесі Українки, відбуло два вечорки навчання писання писанок, на які ушачали дівчата, хлопці і також старші.

Тов. брало участь в підприємствах разом з громадою Української Прав. Церкви. Цієї весни наша громада св. Юрія має наміри починати будову

нової церкви, котрої нам в Ст. Кетеринс дуже потрібно і наше жіноче товариство буде старатися дати якнайбільшу поміч в тім святім ділі.

Наш відділ належить до місцевої Жін. Ради де наші представниці беруть живу участь. Також раз в місяць членки подають чай в домі сліпих.

Під час Великодних свят членки мали продаж писанок і домашнього печива.

На зборах ухвалено виповнити наш бюджет до централі а також жертвувати 25 дол. на видання журналу „Промінь“. Також ухвалено жертвувати \$1,000 на будову нової церкви св. Юрія в Ст. Кетеринс.

Фінансовий звіт:

З 1958 р. в касі осталося \$979.93
Приходи за 1959 р. 501.27
Розходи за 1959 р. 393.70

Річні збори відбулись 3 січня 1960 р.

До заряду на 1960 рік увійшли: пані: голова — А. Титенич, заступниця — Д. Кадійчук, рекордова секретарка — Н. Авраменко, касієрка — Л. Рушіо, фінансова секретарка — О. Василів. Контрольна комісія — Ю. Нема, А. Чередарик, В. Мессон. Комітет освітний — добр. Гліцька, Ю. Нема, Г. Ковальчук, пані Бобро.

Комітет господинь — Ф. Боднар, С. Віндзяк, Брендзій, Дікол, Г. Ковальчук, Р. Лакуста, А. Лесой, А. Страхальська. Комітет хворих — А. Лесой, О. Василів, М. Ткач. Представництво до Жіночої Ради — Д. Кадійчук, Д. Віндзяк, Сестриці: Петрук, Буляк, Боднар, Швець, Брендзій і Лакуста.

Ф. Боднар, голова
Анна Титенич, заст. секретарки

РЕДВЕЙ АЛБЕРТА

Відділ ім. Лесі Українки

Діяльність т-ва за минулий рік: відбулося 10 місячних зборів, двоє надзвичайних, спільне свячене, 2 церковних обіди, 1 похоронний обід, 1 бенкет, 1 бінго, 1 пущення, 2 вечорки, членки вітали членок в нових домах, 1 вечерок прощальний для членки, що переїхала в інше місцевість. Весняний базар відбувся успішно, членки повишували гарні українські взори, було гарне печиво.

Обдарували квітами хворих членок. Вислали делегатку на окружний з'їзд в Восетна і на пров. з'їзд до Едмонтона.

Членки помалювали резиденцію священників, купили фіранки до

їдальні і кілими на дві кімнати. Т-во жертвувало: на організаційний фонд Союзу, на рака, місцеву церкву і Народний Дім.

Відсвяткувало, вечерок Лесі Українки, свято Шевченка, День Матері, День Подяки. Рідну школу і катехізацію проводить о. Фляк, відбувалися вечірні курси української мови для старших. На зборах читаємо обіжники і дискутуємо прочитане.

Товариство брало активну участь в праці церковної громади.

Фінансовий звіт:

З 1958 р. осталося	\$206.43
Приходи в 1959 р.	803.57
Розходи на 1959 р.	668.44
В касі осталося	368.56

Річні збори т-ва відбулися 20 грудня 1959 р. до заряду на 1960 рік увійшли: голова — Анна Боечко, заст. голови — Серафіна Квашук, секр. — Марія Чорна, касієрка — Вікторія Торончук. Контрольна комісія — Возмірська, Мулик, Кіряк. Господині — Полічук, Літвін, Луговецька. Комітет відвідувати хворих — добр. Фляк, Р. Чорна, Савчук. Референтка преси — Ілащук. Касієрка церковна — Венгер. Сестриці до церкви — Румар, Літвін, Юрків, Квашук, Дорош і Торончук.

Анна Боечко, голова
Марія Чорна, секр.

НОРТ БЕТЛФОРД **Відділ ім. О. Пчілки**

Відділ ім. О. Пчілки в Н. Б. працює спільно з церковною громадою в користь церкви. Маємо 27 членок. За рік відбулось 14 засідань, 11 місячних зборів і 3 засідань заряду.

Тов. улаштувало: Новорічну вечерю, бенкет для Інститута ім. Петра Могили (прихід 180 дол. повернено на умеблювання кімнат), сніданок для молоді після Великодньої Сповіді, спільне свячене, 2 поминальних обідів, 3 весільних обіди — обід під час канонічної Візитації Впроевс. Владики Митр. Іларіона, 2 пущення, вечерю подяки, прощальну вечерю для Всеч. о. А. Хомяка і добродійки з родиною за їх ширю 5-літню працю в нашій відділі, і пікнік для дітей української і недільної школи.

Т-во устроїло продаж печива перед Великоднем і під час осіннього базару спільно з церковною громадою і відбуло 3 продажі уживаної одежі.

Відбулись імпрези з нагоди народних свят — Лесі Українки, Олени Теліги, Ольги Басарабової і Свято

Книжки, свято День Матері відсвятковано концертом, Різдвяний концерт св. Миколая.

Тов. зарядило освітний вечерок і вчили сумківо писати писанки.

Переводили збірку „Тег Дей” на Червоний Хрест і умово хворих.

Жертвували на наступні цілі — Фонд Фундації ім. Наталі Кобринської, на фонд журналу. Передплачуємо „Український Голос” до льокального шпиталю. Членки відвідували хворих.

Відділ вислав делегатку на окружний з'їзд у Виткові. Привітали нового настоятеля Всеч. о. П. Блажука з добродійкою і родиною.

Заряджено Панахиду в пам'ять Ольги Петлюрової.

Річні збори відбулися на 4-го грудня. Заст. голови пані К. Друль переводила збори.

До заряду на 1960 рік увійшли пані: М. Сохацька, 1-ша заст. голови — М. Гарасимів, 2-га заст. голови — В. Білик, секр. Д. Кіндрачук, заст. секр. — А. Спілчен, касієрка — С. Лазарович. Контрольна комісія — М. Тимофійчук, А. Гарбус, і Я. Ворох.

Сестриці до церкви — Д. Тимко, Д. Кіндрачук, М. Коліс і А. Завальська.

Фінансовий звіт:

З 1958 р. осталося в касі	\$164.85
Приходи в 1959 р.	2,916.48
Розходи в 1959 р.	2,406.14
В касі осталося	675.19

М. Гарбус, голова
М. Сохацька, секретарка

ІОРКТОН, САСК. **Відділ ім. Олени Пчілки**

Діяльність товариства: за рік відбулось 11 місячних зборів, а заряд два засідання. Заходом товариства улаштовано випродаж домашнього печива й писанок, спільне свячене, один храмовий обід, пущення й один базар. Членки приготували пікнік для недільної і української школи; відсвяткували свято Лесі Українки, Тараса Шевченка, День Матері й св. Миколая. Свято св. Миколая приготувив Всеч. о. В. Бойчук, а товариство, як кожного року передтим, приготувало для всіх дітей церковної громади даруночки. На Різдво пацієнтам обидвох шпиталів роздали даруночки, а на Великодні Свята писанки й свячене. Комітет відвідував хворих членок в обидвох шпиталях, даючи їм даруночки й квіти. Товариство постарало на Різдво гарний вертеп до церкви, який намалював

пан інж. Онуфрейчук. Також призначило певну суму грошей на бібліотеку, яка має зорганізуватися при жін. товаристві й церковній громаді. На протязі року товариство жертвувало на наступні цілі: місцеву церкву \$5,468.71, Народний Дім \$5,825.99, Інститут Петра Могили в Саскатуні \$500.00, степендійний фонд \$5.00, журнал „Промінь” 50 дол., на Колегію св. Андрея в Вінніпегу 25 дол., на фонди поборювання недуги рака, сухіт, „Марч оф Даймс”, Червоний Хрест, для сліпих й умово хворих по 5 дол., разом на все 30 дол. та на інші добродійні цілі 25 дол.

Фінансовий звіт:

З 1958 р. осталося в касі	\$ 581.39
Приходи в 1959 р.	13,606.62
Розходи в 1959 р.	12,524.71
В касі осталося	1,663.21

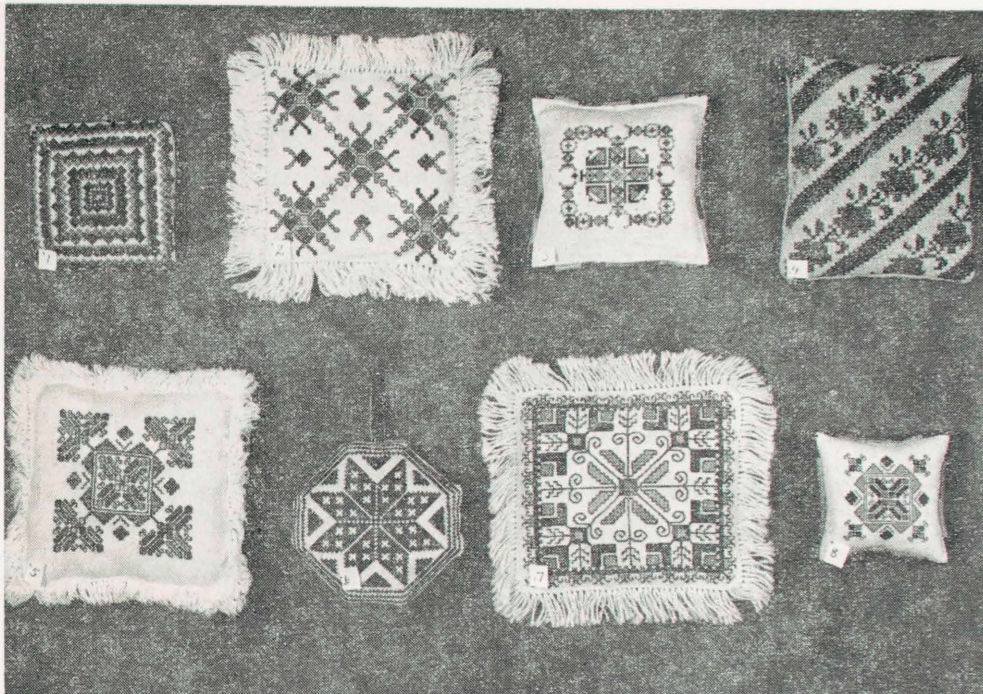
Заряд т-ва на 1960 р.: пані: А. Ягольницька — почесна голова, Катерина Процишин — голова, М. Зорян — перша заст. голови, Р. Стратійчук — друга заст. голови, добр. О. Бойчук — рекордова секретарка, К. Волощук — заст. рекорд. секретарки, А. Демчук — касієрка, Д. Скрипник — фінансова секретарка. Контрольна комісія: П. Гарвей, Д. Лукей і К. Королук; добр. О. Бойчук — культурно-освітня референтка; К. Волощук — репрезентантка до англійської преси; В. Трофанюк, Д. Кробит, П. Процишин, М. Пасічник, П. Гарвей і Д. Лукей — комітет відвідування хворих; К. Волощук — голова комітету недільної і рідної школи; К. Процишин — представниця до „Ментал гелт”; К. Процишин, Р. Стратійчук, А. Цимбаліста, А. Ковалик, А. Гулька, М. Ахтимійчук і М. Зорян — комітет заряджування бенкетів і телефону; А. Владійчук, Н. Кадешук, Н. Крикликець, К. Яремко, А. Гишка, А. Іванюк, і К. Федорак — господині; Н. Крикликець, К. Яремко, А. Гишка, Р. Ткачук, К. Федорак і А. Клевчук — старші сестриці; С. Хриптул — репрезентантка до „Госпітал егізілер”.

Річні збори т-ва відбулись 7 гр. 1959 р. в залі Народного Дому.

К. Процишин, голова
О. Бойчук, секретарка

Заводити лад в інших людей дуже легко, тому, що коли той лад буде злий, то лихо буде не тобі, а їм.

Толстой

Подаємо кілька зразків подушечок прикрашених українськими вишивками.

Між ними є подушечка число 6. загально популярним мотивом "звізди", вишита легким хрестиковим стібом.

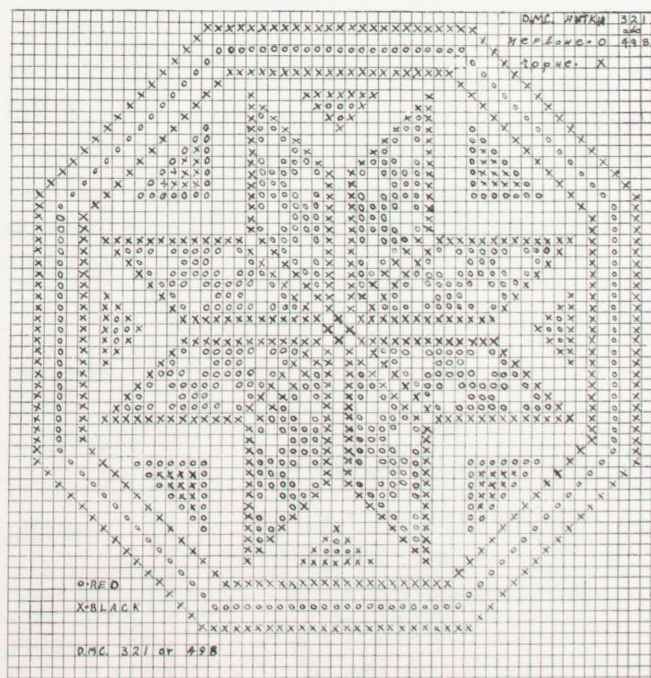
Розміщення і викінчення є оригінальне і відмінне.

Взір до цієї подушечки, що подаємо, є виконаний в червоних (Д.М.С. — 321 або 498) і чорних кольорах.

Головний мотив "звізда" надається також для прикраси, серветок, сорочок, чайних обрусів та сукенок для дівчат.

Для чайних обрусів можна вживати мотив "звізди", розкинути по цілім обрусі, або розмістити у рогах.

Для кремового полотна можна уживати ясніші червоні нитки, а на білім полотні можна вишивати темнішими червоними кольорами.

За Комітет Мистецтва
Галія Максимюк

Роковини Л. Українки

Торонто (Лонг Бренч)

В суботу, 27 лютого у день роковин народження славної поетки Лесі Українки у Православній церкві Св. Дмитра "Лонг Бренч", Торонто о 12-ій год. після Служби Божої у приявности великої кількості парафіян Всечесний отець Федір Легенюк відправив величаву Панахиду. Добре співав хор

під керівництвом диригента п. Семченко.

У 8-ій год. вечора заходом жіночого товариства ім. Софії Русової було переведено свято роковин народження Лесі Українки. С в я т о розпочала привітальним словом пані В. Якубовська, реферат про життя та творчість поетки прочитала п. Легенюк. Два вірші "Слово" та "Сім струн" продеклямували учні рідної шко-

ли, Оріся Виростюк та Богдан Левинський. Кінцеве слово сказав Всеч. о. Легенюк. Голова жіночого товариства п-ні Шнай друк висловила подяку усім хто прийняв участь у влаштуванні свята. Голова громади п. Левінський та фінансовий секретар пан Стрижовець подякували паням за влаштування вечора та висловили побажання і надалі улаштовувати такі вечори. **В. Якубовська**

*ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ*

б а ж а є

PAUL'S MUSIC & BOOK SUPPLY

306 — 20th St. West, Saskatoon, Sask.

КНИЖКИ, ЖУРНАЛИ, КАРТКИ,
КАЛЕНДАРІ, МУЗИЧНІ ІНСТРУМЕНТИ
РЕКОРДИ (ПЛАСТИНКИ), НИТКИ,
ПОЛОТНА, ВЗОРИ
— Каталоги і зразки на бажання.

П. Ткачук, влас.

*30 СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО*

вітаємо журнал "ПРОМІНЬ"

BALON CONSTRUCTION CO. LTD.

445 Ave P. North
SASKATOON, SASK.

*З ВЕЛИЧНИМ ПРАЗНИКОМ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО*

б а ж а є м о

ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ

з нагоди появи журналу "ПРОМІНЬ"

STARLITE BATTLERS LTD.

229 Ave. I. South
SASKATOON, SASK.

Найщиріші побажання

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

від

McCOOL and PROCIUK

Barristers, Solicitors, Notaries

806 Canada Bldg.
SASKATOON, SASK.

СВЯТОЧНІ ПОБАЖАННЯ

всім українцям, зосібна нашим покупцям
з нагоди

ВЕЛИКОДНИХ СВЯТ

і появи журналу "ПРОМІНЬ"
б а ж а є

STEPHENS FURS LTD., FURRIERS

253 — 3rd Ave. S.
SASKATOON, SASK.

Сердечно вітаємо появу журналу „ПРОМІНЬ”

та бажаємо йому багато витривалості і плідної праці для добра
української спільноти,
і з нагоди

ВЕЛИКОГО ПРАЗНИКА ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

ш л е м о

НАЙЩИРІШІ СВЯТОЧНІ ПОБАЖАННЯ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

центральної управи Союзу, редакції “Промінь”, членам союзних
організацій СУС і всьому українському народові.

За заряд Жіночого Товариства ім. О. Кобилянської в Саскатуні
(при Прав. Церкві Святого Духа)

Розина Драган, голова
Лідія Боднарчук, секретарка

Щирий привіт

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди

початого видавання журналу “ПРОМІНЬ.”

Укр. Гр. Прав. Громада Зіслання Св. Духа,
Саскатун, Саск.

Ол. Хомин, голова
В. Васильців, кор. секр.
о. Прот. М. Боднарчук, парох

Комітет Українського Народного Мистецтва і Музею Союзу Українок Канади в Саскатуні

якнайтепліше вітає жіночий український
журнал

“ПРОМІНЬ”!

і з нагоди

ВЕЛИКОДННХ СВЯТ

щиро бажає редакційній Колегії багато успіхів у видавничій праці, а головне, щоб журнал став дійсним промінем у нашій загальній культурно-освітній діяльності на народній ниві в Канаді.

С. Сеншин, голова
Марія Мадюк, писарка

Український Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні

якнайсердечніше вітає появу українського жіночого журналу “ПРОМІНЬ”, бажає йому багато успіхів та засилає журналові й усім передплатникам найщиріші

ВЕЛИКОДНІ ПОБАЖАННЯ

Проф. Д. Максимюк, голова
І. Рудевський, секретар
о. В. Сенишин, ректор

Найщиріший Привіт

СОЮЗОВІ УКРАІНОК КАНАДИ

та їх журналові

"ПРОМІНЬ"

БЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ

ХРИСТОВОГО

ВСІМ ПРИХИЛЬНИКАМ

SPOTLESS LAUNDERERS AND DRY

CLEANERS

1511 — 20 St. W.

SASKATOON, SASK.

З ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ

ЩИРІ ПОБАЖАННЯ

БЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ

ЯК ТАКОЖ І НАЙКРАЩОГО УСПІХУ

ЖУРНАЛОВІ

"ПРОМІНЬ"

б а ж а є

STODOLA CONCRETE

108th St.

SASKATOON, SASK.

Вітаємо появу журналу „Промінь”

і бажаємо

БЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ

ВЕЛИКОДНИХ СВЯТ

BOYCHUK LUMBER CO. LTD.

2202 — 8 St. E.

SASKATOON, SASK.

БЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ
З ПРАЗНИКОМ ВОСКРЕСЕННЯ

як також і світлого успіху журналові

"ПРОМІНЬ"

б а ж а є

Dr. R. J. KINDRACHUK

Optometrist

30 Birks Bldg.

SASKATOON, SASK.

З ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ

прийміть мої щирі побажання на ці

ВЕЛИКОДНІ СВЯТА

і найкращих успіхів Вашому журналові

"ПРОМІНЬ".

Юрій Драган

Dr. C. E. DRAGAN,

Physician & Surgeon

311 — Canada Bldg.

SASKATOON, SASK.